HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 12. Sobota (Saturday) 20. března (March) 1976 Cena 25 centů

Felix Mikula:

J. A. KOMENSKÝ HROZÍ PRSTEM ZAHÁLEČŮM

(VELKOPOSTNÍ ZAMYŠLENÍ)

V nedávné úvaze "Kolik to bouří nad vlastí se snesło" bylo zdůrazněno: Plně pochopené a žité křesťanství je dobré ne pouze pro život posmrtný a nadzemský; horoucí a ryzí křesťanství řeší, přímo či nepřímo, ale vždy naléhavě, i problémy života pozemského. Takové křesťanství např. vždy vychovávalo a vychovává imposantní "hrdiny práce".

—o—

V citované úvaze byl též představen J. A. Komenský jako horlitel pro čisté a integrální křesťanství. J. A. Komenský byl i vědec-pedagog. Vůči jeho dílu doposud má celý svět úctu stále rostoucí.

V době ne tak dávné bylo objeveno všech sedm částí jeho veledíla dosahu vysoce praktického. J. A. Komenský měl totiž při psaní na mysli a na srdci vzorné uspořádání života mezi lidmi, podobně jako sto let před ním sv. Tomáš More ve své "Utopii". — Ani Tomáš More ani J. A. Komenský nedávají věru zahálečům v spořádaném státě na vybranou; buď budou pracovat dobrovolně anebo . . .

—o—

Slyšme však přímo J. A. Komenského. V jeho Panorthosii ("Všenápravě" — "Všesprávnosti") čteme:

"Ve státě nebuď trpěn žádný nepracující, tj. člověk, který sebe a příslušníky rodiny neživí počestně a neslouží celku obdělávaním půdy, řemeslem, obchodem nebo radou. — Proč nemá být trpěn?

1. Aby se nikdo nečinnosti nenaučil ničemnosti. (Každý tedy bude v nečinnosti omezován v jeho vlastním zájmu). — 2. Aby se jeho špatným příkladem nenakazili jiní. — 3. Aby nebyla dána příležitost k žebrotě a chytračení. — 4. Protože nečinné tělo neživí žádný svůj úd. Proto také měli Egypťané moudrý zákon (Číňané jej mají doposud), který nedovoluje ženošit ani slepým, kulhavým, zmrzačeným, třebas by byli bohatí. Athénský zákonodárce Solon vydal proti zahálečům zákon, podle kterého kdokoliv mohl zahálče obžalovat před soudem. — I Bůh dal ve svém Zjeveném Slově zákon "Kdo nepracuje, ať také neji" (Pavel. 2 Thes. 3. 10) — Tedy v duchu těchto příkladů budiž stanoveno zákonem:

1. Majetní aby se věnovali studiu a získávání moudrosti, aby sloužili společnému blahu.

2. Chudí aby se věnovali práci svých rukou. — Budiž stanoven trest pro ty, kdož budou činit jinak. Již tím by byla ze světa odstraněna polovina zlořádů a ohavností. Odpadlo by kořistnictví, krádeže, karban, různé podvody. — Z toho plyne, že ve státě nemají být trpěni žádní žebráci, tím méně "žebrácké kolony" jako jsou cikáni. — Proto je nutné veřejné opatření aby se každý člověk počestně zaměstnával na prospěch těla, duše i vnějších statků . . ."

Jak vidno, J. A. Komenský nemá pocit, že by stát přísným postupem vůči zahálečům nešetrně omezoval svobodu jejich vůle. Stát má totiž zahálečům pouze zabránit, aby svobody vůle z n e u ž í v a l i, za což mají být státu spíše vděčni.

Citovaný text J. A. Komenského je věru hodně "velkopostní".

Velkého postu by vůbec byla velká škoda. Osvědčil se jako mohutný kulturní činitel v dějinách křesťanstva. Velkopostním zamyšlením a přemýšlením se vždy důkladně měnilo a mění lidské nitro, takže se z něho rodí činy nebývalé velikosti a krásy.

Mnozí ve Velkém postě s rozhodností zavrhnou plýtkou materialistickou ilusi či heresi, podle které "život začíná až tam, kde končí práce". (Jen se zeptejme chudáků, kteří nemají k práci příležitost nebo zdraví, jakým utrpením je život bez práce!)

Při velkopostním zamyšlení i průměrný křesťan snadno přijde na to, že zahálkou se prohřešuje proti křesťanské zásadě (lumoćené apoštolem Pavlem: "Kdo nepracuje, nemá ani jíst." Budou se bít kajícně v prsa hlavně ti, kdož sedí na dobře placených místech, a nic tam nedělají. Pod dopadem apoštolových slov si totiž uvědomí, že pobíráním platu se dopouštějí těžkého hříchu proti sedmému přikázání čili krádeže, ne sice způsobem primitivním jako noční zlodějíčkové, ale zato způsobem nebezpečně vážným.

Dále si při velkopostním zamyšlení nad prací všichni uvědomíme: Každý dobrý skutek je spojen s nějakým přemáháním, sebezáporem. A bez sebezáporu se věru ještě nikdo nikam nedostal a nic pozoruhodného nedokázal. — V tom je znamenitý důvod, proč počestná a přiměřená práce nezaručuje pouze každodenní chléb, ale i rozvoj lidské osobnosti. Prací se vůbec stává člověk podobnějším Bohu, který je "actus purus", tj. "čirý akt", ve kterém není žádná nevyužitá nebo "podřimující" možnost.

Proto i Bůh sám hrozí — hlavně v době velkopostní — všem zahálečům prstem!

ENGLISH SECTION INSIDE

V rámci dvousetletého trvání Spojených států si chceme názorně připomenout, čím naši zdejší předkové-pionýři přispěli k budování U.S.A. Protože pro věřícího křesťana je nejdůležitější neztratit a udržet si víru v Krista a ve věčnou Boží spravedlnost v tom zdánlivě nesmyslném lidském hemžení, začínáme slíbenou serii obrázků památných staveb prvním českým a dosud existujícím chrámem v USA — kostelem sv. Jana Nep. v St. Louis, Mo. (Nynější stavba je z r. 1897.) Vždyť naši věřící předkové — doma i za hranicemi — čerpali a čerpají potřebnou sílu k životu právě v domě Božím.

Svatojánskou osadu v St. Louis, Mo., původně založil r. 1854 dp. Jindřich Lipovský, syn rytíře Václava Lipovského z Lipovic, o jehož zajímavém životě se dočtete v příštím čísle H.N.

V této svatojánské osadě byl po celý svůj kněžský život čtvrtým farářem nynější Msgr. Vojtěch Prokeš, saintlouiský rodák, o jehož zlatém kněžském jubileu přinášíme zvláštní článek.

Msgr. Vojtěch J. Prokeš ze St. Louis, Mo., slaví letos své zlaté kněžské jubileum

Při dnešní dlouhověkovitosti lidí západní civilizace už není vzácnou vyjímkou, že se manželé dožívají zlatého jubilea manželství, ale hůře bude v budoucnosti, protože dnešní manželství nemívají prozatím dlouhého trvání.

U kněží bývalo dožití se půlstoletí kněžství častějším zjevem už i v dobách dřívějších, ale zlaté jubileum Msgr. Vojtěcha Prokeše z osady sv. Jana Nep. v St. Louis, Mo., je přece jen z mnohých důvodů zvláštností. Hned pochopíte proč.

Důstp. Vojtěch Prokeš je totiž třetí generace Prokešů v Americe. Jeho dědeček Jakub Prokeš se vystěhoval z Čech r. 1854. Z New Orleansu, po řece Mississippi a přidružených řekách se dostal do wisconsinských lesů, kde krátce dřevařil, ale brzy se stěhoval do Iowy a odtud do Missouri. Nakonec zakotvil v St. Louisu. Otec našeho oslavence Msgr. Vojtěcha se zde narodil r. 1863, oženil se s Anežkou Baumrukovou, a dne 25. května 1902 se jim narodil syn Vojtěch, který byl u sv. Jana v St. Louisu pokřtěn. Rodina se později přestěhovala do osady sv. Václava, kde Vojtěch vychodil školu. Důstp. Jan Nekula ho připravoval na studium v římském Nepomucenu, avšak když r. 1922 zemřel, Vojtěch Prokeš vstoupil do semináře u Kenricka v St. Louisu. Dne 6. června 1926 byl vysvěcen na kněze a u sv. Václava měl svou primici. Hned byl ustanoven kaplanem u sv. Jana Nep., kde byl právě nově jmenován farářem důstp. Václav Linek (22. května 1926) — po důstp. Karlu Blehovi, druhém faráři u sv. Jana Nep. Následkem zákeřného neduhu arthritisu se dp. Linek 15. května 1942 vzdal činné práce na osadě. Náš oslavenec pak vedl svatojánskou osadu sám a po smrti P. Linka (dne 16. list. 1954) se stal čtvrtým farářem u sv. Jana Nep. Když si vzpomeneme, že osada existuje 126 let — a je nejstarší českou farností v Americe, je to vzácnou věcí. Čtyři duchovní správci za 126 let!

Nynější 75-letý Msgr. Prokeš se o svatojánskou osadu všestranně zasloužil.

Za deprese 30tých let konal opravu celého komplexu budov a koupil nové píšťalové varhany za $5,270.

Jeho dobrá matka Anežka zemřela dne 16. července 1919 a otec, povoláním kovář, po dlouhé nemoci zemřel r. 1935

Náš jubilant za svého působení byl svědkem zániku Hessounova sirotčince (1908-1952) a 1. českokatolických novin "HLAS" (vycházel od r. 1871 do 14. dubna 1950).

K jeho jubileu "zlaté stálosti a vytrvalosti" — v jedné osadě od křtu až po odpočinek — mu z hloubi srdce blahopřejeme.

Redakce.

Sloupek informací

Z ČESKOSLOVENSKA, K "VOLBÁM" V POLSKU A O VÁLEČNÝCH CHOUTKÁCH SOVĚTSKÉ AFRIKY

Není tomu dávno, co jsme zde psali o tom, jak východoněmecký komunistický režim zachází s dětmi uprchlíků, anebo jiných osob, které daly najevo, že chtějí vycestovat na Západ: zabraňuje jejich spojení s rodiči, v řadě případů zařídil dokonce adoptování dětí rodinami, které pokládá za politicky spolehlivé (HN 24. ledna). Nemůže nám být dobře při konstatování, že Praha se chová podobně jako prušáčtí super-bolševici. —

V Západním Německu se ten případ tutlá s ohledem na takzvanou "východní politiku" vládnoucí sociálně demokratické-liberální koalice a tak je třeba pochválit americký NEWSWEEK (z 15. března), že zveřejnil případ Karla Závěty a jeho ženy Anny, kteří opustili Československo na odborářském zájezdu do Itálie v roce 1969 a plně věřili, že jim Praha dovolí spojení s dětmi Soňou (13), Jolanou (11) a synem Karlem (7). Závětovi žijí dnes v Západním Německu a chce se nám, aby si pro ně — jako rodiče — do ČSSR přijeli. To by znamenalo, že by si nejdříve museli odsedět trest za "nezákonné opuštění republiky". Paní Anna Závětová je od roku 1973 slepá. Ani toto přesmutné zjištění jejího osudu nepřimělo komunisty slovensko-českého sekretariátu strany k ústupku.

Tak podle NEWSWEEKu. A prý "nejméně 289 dalších dětí" československých rodičů je v podobné situaci. Tu snad je na místě připomenout něco z textu závěrečného dokumentu "konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě", který byl 1. srpna 1975 slavnostně podepsán v Helsinkách i představiteli komunisty ovládaných států, i generálním tajemníkem KSČ Gustavem Husákem, v té době již také presidentem Československé republiky. Vyšel v miliónovém nákladu i na stránkách tiskového orgánu vládnoucí strany, RUDÉHO PRÁVA. Cituji z odstavce nadepsaného "Spolupráce v humanitárních a jiných oblastech", z kapitoly 1b) — o "spojování rodin":

"Zúčastněné státy budou v pozitivním a humánním duchu posuzovat žádosti osob, jež se hodlají spojit se členy své rodiny, věnujíce zvláštní pozornost žádostem naléhavého charakteru . . . . Tyto žádosti se budou posuzovat pokud možno rychle . . ."

No jo, tak to je! My "komunisté v Praze" dáme na papír to nejhumánnější z lidství, ale skutek utíká: Jsme velevýborní na deklarování svobod, ale "praksi jich nepopřejem" — tak nějak by se dalo do obyčejné řeči přeložit jejich ujišťování.

Vezměme to na vědomí.

Co bude s Polskem?

V neděli 21. března se v Polsku "volí". Dávám to slovo do uvozovek, neboť jde o akt předem pečlivě připravený. O tom, že vyhrají komunisté z "Polské dělnické strany", vedení kdysi s mocí Bolcslavem Bierutem, potom Wladyslawem Gomulkou (1956-1970) a nyní Edwardem Gierek-em — se totiž nedá pochybovat. Poláci mají silné emigrantské zázemí v západní Evropě (Gierek sám, například, pracoval za svého mládí dlouhá leta jako horník ve Francii resp. v Belgii) — a především ve Spojených státech, jež dodnes do jisté míry ovlivňuje národní život, ale sovětské vojenské posádky jsou ovšem mocnější, jak ukázaly v roce 1956 a 1970 pokusy o vlastní státnost. Již přes tisíc let existuje úzké spojení polského národa s římskou církví, avšak i ono je dnešním komunistickým režimem odsunuto z popředí politického života.

Volební vítězství, i když na první pohled také skoro 99tiprocentní, nebude však tak jednoznačné jako v ostatních státech sovětského bloku. To ukázal předvečer této naplánované události. Šlo o návrh nové ústavy, kterou má čerstvě zvolený parlament, "Sejm", odhlasovat. Po vzoru Československa z roku 1960, Rumunska (1965), Bulharska (1971), Maďarska (1972) a Východního Německa (1974) se i Polsko má stát "socialistickou republikou", v níž je komunistům ústavně zajištěna "vedoucí role ve společnosti" a Sovětskému svazu přednostní postavení v zahraničních vztazích. I polským sdělovacím prostředkům, tisku, rozhlasu a televizi vládne samozřejmě cenzura, přesto však se dostaly do světa zprávy o silném odporu proti těmto komunistickým přáním, v nichž se rozpoznával pokus uzákonit podřízení Polska Moskvě. Protestovali prostí občané, protestovali spisovatelé, vědci historie i práva, svůj hlas zvedl i polský primas kardinál Wyszynski . . .

Zprávy říkají, že všeobecný odpor k původnímu návrhu ústavních změn měl částečný úspěch; že komunistická "sjednocená dělnická" strana ponětkud obrousila jeho hroty, urážející národní cítění. Podrobnosti nejsou zatím známy — ale není asi na místě se oddávat přílišnému optimismu. Za dané situace ve světě a především v té jeho části, která vegetuje v bezprostředním stínu kremelských zdí — platí přání Sovětského svazu. Jeho slovo je již dnes i ve Varšavě tak-jako-tak zákonem, jehož platnost utvrzuje nezájem demokratické veřejnosti naší zeměkoule o osud národů, usilujících o svébytnost. Nemůže nám být dobře při pomyšlení, že také řada odpovědných politiků Spojených států podporuje tento nebezpečný druh lhostejnosti.

Zprávy ze sovětské Afriky

Toho času jsme již tak daleko, že můžeme takového titulku použít. Doufejme, že se vývoj změní k lepšímu, ale pro nejbližší dobu je lépe nedělat si velké naděje . . .

Možná bychom měli vůdcům světového komunistického hnutí poděkovat, že tak neskrývaně a uspěchaně projevují svůj hlad po moci a dávají svým loutkám v různých zemích možnost "se projevit". Otvírá to oči. Vietnam sotva padl a již se i v sousedním Laosu uzákonil komunistický režim a nejčerstvější zprávy vyprávějí o podivném neklidu v Thajsku-Siamu, který jako by napovídal podobné změny i v této asijské zemi. Zatím je ovšem aktuálnější vývoj v Africe, kde se ukazuje, že komunistická náruč nebyla hladová jen po Angole, ale nenasytně si přeje sevřít ještě další státy.

Dověděli jsme se začátkem měsíce, že president Mozambiku Samora Machel dal obsadit asi 800-milové hranice s Rhodésií, ovládanou "bílým" režimem Iana Smitha. Rhodéští vojáci — je jich i s reservisty něco k 15.000 — se sotva dopustili "masakrů" v pohraničních oblastech, z nichž je Bachel obvinil, ale stačily být záminkou k převzetí rhodéského majetku v Mozambiku, z něhož je nejdůležitější přístav Beira, kterým procházela podstatná část exportu a importu Rhodésie. A dovídali jsme se pak v průběhu března, že Sovětský svaz znásobil dodávky zbraní do Mozambiku, kde podle vzoru Angoly působí již také kubánští "poradci". Zatím se jejich počet odhaduje na jednu až dvě stovky — právě tolik, kolik jich bylo v Angole před rokem, kde se mezitím rozmnožili prý na skoro 20.000.

Nejbližším cílem komunistické ofenzivy v Africe se tedy zdá být Rhodésie, kterou k ní loze oběti výbojů připravily svého času Spojené národy, když odsoudily její "rasistickou" politiku; Nixonova administrativa dala v hlavním městě Salisbury uzavřít (1970) americký konsulát. A není pochyby, že potom je na řadě Jihoafrická republika. Castro již ohlásil, že Kuba bude "podporovat politický a vojenský boj lidu Namibie", její zatímní severo-západní součásti. Je víc než pravděpodobné, že víc než "lid" tam komunisty lákají ložiska uranové rudy, druhá nejbohatší na světě. —

V hlavních městech nesovětského světa, od Paříže po Tokio, převládá názor, že postup komunistů, zaměřený dnes více na rychlé územní zisky než na ideologii — uspíšil odchod Američanů z jihovýchodní Asie a umožnila dnešní nerozhodnost zahraniční politiky USA. Slyšíme to neradi. Je v tom však hodně pravdy.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

March 20, 1976 — Vol. I, No. 12

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

Dojde k znárodnění všech našich železnic?

Dnešní generaci Američanů jsou dobře známy útoky politiků a sdělovacích prostředků proti velkým olejářským společnostem. Téměř neuplyne dne, aby některý senátor nebo representant neučinil před Kongresem útok proti "bohatým, monopolním, zlobným, výděračským" olejářským firmám Spojených států. Cílem těch, kteří chtějí zesocialisovat Ameriku, je znárodnění zemního oleje, plynu, uhlí, elektřiny a všech ostatních forem energeitckých zdrojů.

Předchozí generace slyšela vyslovovat podobná obvinění proti jiné části našeho systému soukromého podnikání — proti železnicím. Ti, jimž je dnes přes 50 let, si vzpomínají na plamenné proslovy, ve kterých bylo železnicím vytýkáno, že jsou příliš rozsáhlým podnikem, že mají přílišnou moc, že mají příliš vysoké výdělky a že šidí veřejnost. Tyto náměty hlásaly rok od roku noviny a ostatní sdělovací prostředky a ve svých řečech je s oblibou rozvíjeli ti, kteří se ucházeli o některé politické místo.

Kdykoliv pracovní unie vyslovily proti železnicím požadavky zvýšení platu, pensí, okrajových výhod, nebo zkrácení pracovní doby či zajištění stálosti v práci, veřejné mínění bylo obyčejně na straně unií. Kdykoliv vláda potřebovala vyšší příjmy, každý volal o překot, že je nutno uvalit vyšší daně na bohaté a mocné železnice, poněvadž jsou schopné je zaplatit.

Železnice se sice pokoušely informovat veřejnost a tom, že nevydělávají tolik peněz, že ve skutečnosti často pracují se ztrátou, avšak veřejnost je nechtěla slyšet. Veřejnost to věděla lépe; věděla, že železnice se obohacují na útraty občana. Proto vláda přišla svým občanům na pomoc a svými předpisy upravila v detailech ceny jízdenek, ceny přepravy zboží, počet stanic atd. Vlaky se musily zastavovat i na stanicích, kde se to k vůli neexistujícímu provozu už nevyplácelo. Říkalo se, že železnice jsou dost bohaté, aby si to mohly dovolit.

Potom se mnohé železnice staly pasivními a musily vyhlásit úpadek. Jiné se octly ve vážných potížích. Vláda tedy zasáhla a prakticky znárodnila důležitý úsek systému našich železnic. Tak byl ve skutečnosti celý systém našich železnic předán na milost a nemilost Washingtonu.

ConRail — cesta k znárodnění?

Kongres přišel ku pomoci železnicím, které učinily úpadek, anebo kterým k tomu už mnoho nescházelo, tím, že založil společnost ConRail, podřízenou vládnímu dohledu. Dne 1. dubna 1976 bude 6.4 bilionu dolarů věnováno v půjčkách a darech na federální reorganizaci železnic úseku Northeastern, jež učinily úpadek, a na pomoc jiným železnicím, aby se zmodernizovaly a byly před úpadkem uchráněny. Tento krok byl nutný pro uchování železnic v Americe; hlavní vinu na tom však nesou přílišné vládní předpisy a v některých případech snad i špatná správa železnic.

Zastavíme se zde? Zavede organizace ConRail pořádek v železniční dopravě na severovýchodě naší země, vrátí tamní dopravní společnosti do systému svobodného podnikání a pak sama zmizí s obzoru? Anebo washingtonští příznivci socialismu jí užijí k podřízení všech železnic federálnímu dohledu?

Pokračování na str. 5.)

DROBNÉ ZPRÁVY

Los Angeles. — Ken. Gidney. 54-letý. se stal milionářem zvláštním způsobem: se svými 9 dětmi a 13 vnuky chytá na různých místech Spojených států mravence pro firmu Uncle Milton Industries. prodávající různá zvířata a jiné živočichy pro pobavení. Mimo jiné také vyrábí tak zvané "mravenčí farmy", jež si lidé kupují podobně jako akvária: v nich pak pozorují přes průhledné plastické přepážky život mravenců. Za jednoho mravence obdrží 10 centu: za posledních 20 let nachytal 140 milionů mravenců, což mu vyneslo 1.4 milionu dolarů.

Washington. — Američtí lékaři znovu varují, že asbest je velmi nebezpečný pro lidské zdraví, protože vyvolává různé druhy rakoviny. Dnes se asbestem často postřikují velké budovy, aby se staly ohnivzdornými; jeho neviditelná vlákna se pak stále odděluji od zdí a poletují ve vzduchu. Také v pouličním prachu je obsaženo velké množství těchto vláken. Tak jsou asbestem ohroženi nejen dělnici, kteří s ním pracuji, nýbrž i mnoho jiných lidí.

Rio de Janeiro. — Při výročním velmi pestrém a živém karnevalu, který se každoročně ve dnech před Popelečni středou pořádá v Rio de Janeiro v Brazílii, zahynulo letos celkem 150 lidí a 16.132 jich bylo zraněno. Policie musila zasáhnout 952 krát, aby učinila konec rvačkám. Tento karneval je považován za největší svého druhu na světě.

Londýn. — Podle sdělení britského ministerstva zdravotnictví v posledních pěti týdnech zemřelo v Britsku na chřipku asi 2.500 lidí, jimž bylo většinou více než 65 let. Nyní se v Britsku epidemie chřipky uklidnila.

Binghamton. — Američan Donald Haynes dosáhl světového rekordu ve žroutství. Za pouhých 29 minut 38 vteřin pozřel 251 ústřic, které zapíjel pivem. Předchozí rekord byl 162 ústřic v 43 minutách 20 vteřinách.

Berlín. — Profesor Kurt Winter zjistil, že od začátku tohoto století plodný věk ženy se prodloužil průměrně o sedm let. V roce 1900 byly ženy pohlavně vyspělé průměrně v 15 letech a byly schopny rodit děti až do 45 let šesti měsíců. V roce 1960 však děvčata dospívala průměrně ve 12 letech šesti měsících a plodnost žen končila v 50 letech. Příčina této biologické změny vidí Dr. Winter v lepších životních podmínkách a v naději na delší život. Od roku 1900 se průměrný věk žen prodloužil o 25.5 roku na 73.8 roku a průměrný věk mužů o 22.6 roku na 67.4 roku. Toto platí pouze pro pokročilé západní země.

Minsk. — Běloruský 51-letý inženýr Martin Schwarz prý ovládá 60 jazyků, včetně turečtiny, několika afrických a několika asijských jazyků. Těm, kteří se chtějí rychle naučit některé cizí řeči, doporučuje, aby se učili zpaměti jednoduché krátké věty a části vět. Nemají se spokojovat učením slovíček a gramatiky, jak se to často stává. Sám se svou metodou naučil africkému jazyku swahili za měsíc.

Paříž. — Přes velkolepý program organizace UNESCO o odstranění analfabetismu ve světě počet analfabetů ve skutečnosti vzrůstá; zatím co před 10 roky jich bylo 735 milionů, dnes jich je na 900 milionů. Při velkém rozsahu problému je totiž úsilí UNESCO jako kapka vody do moře, zejména také proto, že mnohým zaostalým zemím chybí vůle na programu UNESCO účinně spolupracovat.

Washington. — Američané píší stále méně dopisů a užívají stále více telefonu. V roce 1972 průměrná americká rodina napsala podle statistik za týden 3.8 dopisu, v roce 1974 pak průměrně 3.2 dopisu a v přítomnost. píše jen 2.6 dopisu týdně.

Bonn. — Uniformy motocyklistů byly tradičně černé, tmavohnědé nebo tmavozelené. V Západním Německu se nyní konají pokusy s uniformami pestrých, ohnivých barev. Tím se motocyklisté stávají zdaleka viditelnými a jejich bezpečnost je tím velmi zvýšena.

Washington. — Americká vláda uchovává v podzemním krytě 4 biliony dolarů v nových bankovkách pro případ, že by při atomickém útoku byly zničeny všechny rezervy oběživa. Udržování tohoto krytu stojí 1.8 milionu dolarů ročně.

Světová konference o mořském právu. — New York. — Pod záštitou O.S.N. se v pondělí v New Yorku sešlo na 1,400 odborníků z více než 150 zemí, aby po dobu osmi týdnů společně jednali o řešení problémů světového práva moří. Těchto spíše komplikovaných problémů je více než 400. Konferenci o mořském právu se v minulosti konalo už několik a pozorovatelé nejsou schopni předvídat, zda na této konferenci bude dosaženo shody účastníků v hlavních věcech.

Mimo jiné se například také navrhuje, aby byla mezinárodně rozšířena svrchovanost přímořských zemí z třímílového pobřežního pásma moře až do vzdálenosti 12 mil od pobřeží. Kromě toho "hospodářská zona" by sahala až do vzdálenosti 200 mil od pobřeží; v této zoně by přímořské země měly rezervováno právo rybolovu, ölejových vývrtů a vedení vědeckého bádání, zatím co by také byly zodpovědny za odvrácení jejího znečištění. Jinak by toto 200-mílové pásmo zůstalo otevřeno pro lodi všech zemí.

Spoj. státy přerušily jednání se Sov. svazem k vůli Angole — Washington. — V úterý Fordova vláda přerušila jednání se Sovětským svazem o energii, stavbě domů a obchodních vztazích, prý aby jej potrestaly za jeho zasahování do záležitostí Angoly a zároveň aby varovaly Sověty před dalšími podobnými "dobrodružnými" pokusy jinde na světě. Tímto rozhodnutím se prý dosavadní vztahy se Sovětským svazem nemění; pouze je to pro Sověty varovný signál, že vláda Spojených států nebude trpět jiné podobné akce Sovětského svazu jako v Angole.

Státní tajemník Kissinger řekl, že Spojené státy nemohou připustit, aby lokální konflikty degenerovaly jednostranným zásahem cizích mocností v krize, jež by se pak vymkly veškeré kontrole. Také řekl, že politika Spojených států je, aby Afrika zůstala ušetřena soupeření mezi velkými mocnostmi.

—o—

Egypt přerušil "smlouvu o přátelství" se Sov. svazem. — Kahýra. — V pondělí egyptský parlament téměř jednohlasně zrušil "smlouvu o přátelství" se Sovětským svazem a obvinil jej ze zasahování do vnitřních záležitosti Egypta. Rovněž byla skončena smlouva, podle které Sovětský svaz dodává Egyptu zbraně; navíc egyptské přístavy budou napříště zavřeny pro sovětské válečné lodi.

Západní diplomaté vidí v tomto rozhodnutí egyptského parlamentu neklamnou známku přechodu Egypta do tábora západních zemí. Je příznivým zjevem, že Egypt konečně prohlédl pravou povahu komunismu a Sovětského svazu.

—o—

V U.S.A. nezaměstnanost poněkud klesla. — Washington. — V únoru klesl v U.S.A. počet nezaměstnaných o 0.2 procenta na 7.6 procenta, takže v přítomnosti je 7.1 nezaměstnaných a 86.3 milionu zaměstnaných Američanů. V posledních čtyřech měsících 1.2 milionu Američanů bylo schopno znovu nalézt práci. Mezi bělochy je 6.8% nezaměstnaných a mezi barevnými 14.1%. Toto vše jsou úřední čísla departmentu práce. Ústřední odbor AFL-CIO však bere pojem nezaměstnanasti v širším smyslu a podle jeho statistik je v U.S.A. dnes 9.9 milionu neboli 10.5% nezaměstnaných.

—o—

Ve Francii zvítězili socialisté v místních volbách. — Paříž. — V neděli se konaly ve Francii místní volby do okresních výborů. Při těchto volbách byli socialisté velkými vítězi: obdrželi dvakrát více hlasů než kterákoliv jiná větší politická partaj — gaullisté a nezávislí republikáni na pravo a komunisté na levo. Političtí pozorovatelé vyvozují z těchto výsledků, že vláda presidenta Valery Giscard d'Estainga bude mít v příštích měsících mnohem nesnadnější roli než dosud.

Byli jste již v "CZECH NOOK RESTAURANT"?

Chcete-li:
1) se dobře a dosyta najíst —
2) chutné domácí jídlo správně zapít —
3) být rychle a úslužně obslouženi —
4) za mírné lidové ceny —

pak navštivte restauraci Pepy a Aničky RYŠAVÝCH

"ČESKÝ KOUTEK"

3126 S. OAK PARK AVE. BERWYN, ILL.

Přejete-li si mít u příležitosti svých narozenin, či kterékoliv životního výročí, zvláštní labužnickou "slezinu" se svými přáteli, zavolejte si pana šéfkuchaře Ryšavého a ochotně vám splní všechna vaše přání.

Tel.: 484-0447

Církevní zprávy

WASHINGTON. — Podle studie, provedené pod patronací U.S. biskupů odborníky Katolické university Ameriky, ve Spojených státech je asi 15 milionů katolických studentů obecných a vyšších škol. Z tohoto počtu jich dostává náboženskou výuku buď ve škole anebo ve farním programu CCD pouze 8.6 milionu, zatím co 6.6 milionu katolických studentů neboli 43.5 procent žádnou náboženskou výuku nedostává. V roce 1965 bylo jen 23 procent katolických studentů bez náboženské výuky. Mluvčí amerických biskupů nazval tento zjev velmi vážným a učinil výzvu k energickému a okamžitému úsilí pro nápravu této situace. Povážlivě malý zájem o náboženství jeví katoličtí studenti, navštěvující veřejné vyšší školy: pouze asi pětina jich sleduje kurs CCD. Rok od roku stále větší počet těchto studentů ztrácí zájem o náboženství. — V roce 1965 chodilo do katolických vyšších škol 28.1% katolických studentů vyšších škol; v roce 1974 jich chodilo do katolických škol pouze 17.6%. V roce 1965 chodilo do katolických obecných škol 46.5% všech katolických studentů obecných škol; v roce 1974 jich chodilo do katolických škol pouze 26%.

• • •

OSTROV MOLOKAI. — Na hawajském ostrově Molokai žije asi 150 malomocných v usedlosti, zvané Kalaupapa. Jejich farářem je asi 70-letý belgický misionář dp. Filibert Van Franchem z řeholní kongregace Božského Srdce Páně, který dříve pracoval v různých misiích v Asii a v Africe. Bydlí v malém, dřevěném domku, a sám si vaří a uklizí. Každodenně hledí navštívit všechny malomocné a povzbudit je k chuti do života, k důvěře v Boha a k nesení svého kříže. Na konci 19. století tam byl farářem malomocných jiný Belgičan, Otec Damián De Veuster, který se nakonec také nakazil malomocenstvím a tam zemřel v pověsti svatosti. Na tamním hřbitově je asi 2,000 hrobů zemřelých malomocných. V malé nemocnici tam je ošetřováno asi 15 lidí, jichž choroba už je ve velmi pokročilém stavu. — Na tomto ostrově, odloučeném od světa, žije ještě asi 50 zdravých dělníků. Každodenně tam přistává jedno dvoumotorové letadlo, a čas od času tam připluje také loď. Toto jsou jediné spoje s ostatním světem.

• • •

ŘÍM. — Budoucnost katolické církve v marxistické Angole asi nebude snadná. Polovina cizích misionářů opustila tuto zemi, když následkem bojů tam byla jejich činnost znemožněna. Někteří se chtějí vrátit zpět, avšak většina z nich se dívá na budoucnost církve v této marxistické zemi s pesimismem a raději chce pokračovat ve své práci jinde: v Brazílii, v Kanadě, ve zpohanštělém jižním Portugalsku a v jiných zemích. Hnutí MPLA dosud nezasahuje do náboženských záležitostí a vůči misionářům se chová uctivě. Za válečných operací přišel o život pouze jeden misionář, portugalský benediktin, který byl náhodou zabit při bojích o město Luso. Jeho zabití však prý nebylo úmyslné.

• • •

PEKING. — Dp. Frederic McGuire, bývalý misionář v Číně, mohl v únoru navštívit komunistickou Čínu. *Při své návštěvě zjistil, že v celé Číně je v neděli pravidelně sloužena pouze jedna veřejná mše, a to v Pekingu v katedrále Neposkvrněného Početí.* Dosud tam sice žije celá řada domácích kněží, avšak tito smějí sloužit mši pouze v soukromí; také dp. McGuire mohl sloužit mši ve svém pokoji v hotelu. Na mši, jíž se pak zúčastnil v katedrále, bylo přítomno 30 lidí, z nichž bylo pouze asi sedm Číňanů, ostatní pak byli cizinci. Pouze dva Číňané přistoupili k sv. přijímání. Dp. McGuire sice mohl mluvit s dvěma kněžími katedrály, avšak pouze v přítomnosti čínského komunistického průvodce. — Podle čínské ústavy každý má svobodu věřit nebo nevěřit, avšak svoboda projevovat na venek své náboženské přesvědčení tam není zaručena. Také je tam dovoleno propagovat atheismus, nikoliv však náboženství. Pokud tam ještě existují zbytky katolické církve, nesmějí se ukazovat na povrchu.

• • •

WASHINGTON. — Papež Pavel VI. jmenoval kardinála James Knoxa, prefekta vatikánské Kongregace svátosti a bohoslužby, bývalého arcibiskupa v Melbourne v Austrálii, papežským legátem na 41. mezinárodní eucharistický sjezd, který se bude konat letos od 1. do 8. října ve Filadelfii. Mluvčí Vatikánu při této zprávě oznámil, že osobní návštěva papeže Pavla ve Filadelfii je po tomto jmenování nepravděpodobná.

DOBA POSTNÍ

TŘETÍ NEDĚLE POSTNÍ

MODLITBA: Poučil jsi nás, Bože, — abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štědrostí. Milostivě pohleď, jak ve svědomí cítíme svou vinu — a pokorně se z ní vyznáváme. — Otevři bohaté prameny milosrdenství a dobroty — a ustavičně nás pozvedej. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z DRUHÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Ex. 17:3-7)
Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: "Proč pak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízní?" Mojžíš volal k Hospodinu: "Co mám dělat s tímto lidem? Ještě chvíli a ukamenují mě!"

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Jdi před lid v doprovodu několika starců z Israele, vezmi do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já budu tam stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije."

Mojžíš tak udělal před očima Israelských starců.

Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina slovy: Je Hospodin uprostřed nás nebo ne?

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM. (Řím. 5: 1—2, 5—8)
Bratři! Když jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Naděje však nenechá dojít hanby, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Kristus přece v pravý čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť stěží kdo položí život za poctivého — možná za toho, kdo koná dobro, se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO JANA (Jan 4: 5-15. 19b—26, 39a. 40—42)
Ježíš přišel k samařskému městu jménem Sychar v blízkosti pole, jež dal Jakub svému synovi Josefovi; tam byla studna Jakubova. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne.

Tu přichází samařská žena, aby navážila vody. Ježíš jí řekne: "Dej mi napít!" — Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu.

Samařská žena mu odpoví: "Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?" Židé se totiž se Samařany nestýkají.

Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho a on by ti dal vodu živou."

Žena mu řekla: "Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš otec Jakub, který nám tuto studnu dal a sám z ní pil, stejně jeho synové a stáda?"

Ježíš jí odpověděl: "Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám, stane se mu pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému."

Řekne mu ta žena: "Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela sem chodit vodu vážit. Vidím, že jsi prorok. Naši otcové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jerusalemě!"

Ježíš jí odpoví: "Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy opravdoví ctitelé budou uctívat Boha v duchu a v pravdě."

Žena mu řekla: "Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko."

Ježíš jí řekl: "Já jsem to — ten, který s tebou mluví."

Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo. Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. Oné ženě pak říkali: "Teď už věříme ne pro tvou řeč, ale sami jsme slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa."

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

Pokračování

Šla tedy žena, zavřela dveře po sobě a po synech svých, oni podávali nádoby a ona nalévala. Když byly plné nádoby, řekla synu svému: "Podej mi ještě nádobu!" On však odpovědél: "Nemám." I zastavil se olej.

Tedy přišla ona a zvěstovala to člověku Božímu. A ten řekl: "Jdi, prodej olej, a zaplať věřiteli svému. Ty pak a synové svoji živi buďte z ostatku."

Kteréhos dne šel Eliseus Sunamem. Tam byla zámožná žena, která jej zadržela, by u ní pojedl. Kdykoli pak tudy chodíval, stavíval se u ní, a jídal tam. Ta řekla muži svému: "Seznávám, že svatý muž Boží je ten člověk, který často chodívá k nám. Udělejme mu tedy nahoře malý pokojík, a dejme mu do něho lůžko, stolici a svícen, aby tam mohl bydliti, když k nám přijde."

Jednoho dne tedy přišel, uchýlil se do pokojíka horního, a tam přenocoval. Řekl pak Giezimu, služebníku svému: "Zavolej tu Sunamku!"

I zavolal ji, a ona postavila se před něho.

A pravil služebníku svému: "Rci jí: Hle, pilně ve všem sloužila jsi nám. Co chceš, abych ti učinil? Potřebuješ něčeho, a chceš, bych promluvil o tom s králem nebo s velitelem vojska?"

Ona odpověděla: "Mezi svými lidmi bydlím."

I tázal se skrze služebníka: "Co tedy chce, bych jí učinil?"

"Neptej se" — vece Giezi — "nebo syna nemá, a muž její starý jest."

Rozkázal tedy, by ji povolal. Ona jsouc povolána, zůstala státi přede dveřmi.

Eliseus jí řekl: "Za rok, tento čas a právě v tuto hodinu, budeš-li živa, budeš míti v životě syna."

Ona však odpověděla: "Nechtěj, prosím, pane můj, muži Boží, nechtěj klamati služebnici svou!"

I počala žena a porodila syna po roce v ten čas, jak byl řekl Eliseus. Když chlapec povyrostl, vyšel kteréhosi dne k otci svému, k žencům. I řekl otci svému: "Hlava mne bolí, bolí mne hlava."

Otec pak řekl služebníku: "Vezmi a zaveď jej k matce jeho." Ten tedy ho vzal, zavedl k matce a ta měla jej na klíně až do poledne. Pak umřel. Tu ona šla nahoru, položila jej na lůžko člověka Božího, zavřela dveře, vyšla, zavolala muže svého a řekla: "Pošli se mnou, prosím, jednoho ze služebníkův a oslici, ať se dostanu rychle k muži Božímu a opět se navrátím!"

Když pak přišla k muži Božímu na horu Karmel, chopila se nohou jeho. Giezi přistoupil, aby ji odstrčil. Člověk Boží však řekl: "Nech ji, neboť v hořkosti je duše její, a Hospodin zatajil to přede mnou, neoznámiv mi toho."

Ona pak mu řekla: "Zda jsem žádala syna od pána mého? Zda jsem ti neřekla: "Nešal mne?"

Tu pravil Eliseus Giezimnu: "Přepaš bedra svá vezmi hůl mou do ruky, a jdi. Potkáš-li koho, nepozdravuj ho a pozdraví-li tě kdo, neodpovídej mu. A polož hůl mou na tvář chlapcovu." Matka chlapcova však řekla: "Jakože živ je Hospodin a jakože živo je duše tvá! Nespustím se tě!"

Vstal tedy a šel za ní. Giezi je předešel, a položil hůl

Pokračování na str. 5.

KŘESŤANSKÁ STATEČNOST

Pavel IV. k poutníkům

Potřebujeme, aby naše křesťanství bylo silné.

Příliš mnoho těch, kdo se hlásí ke křesťanství jako k pravému a opravdovému způsobu života, si zvyklo na jakýsi druh podmíněného křesťanství. Z toho pak plyne oslabení vysokých požadavků, které jsou vlastní křesťanskému životu: pevnosti, odvahy, činorodosti. Přivykli jsme si na ryze vnějškové a povrchní křesťanství. Pokoru, kterou sledování Krista vyžaduje, jsme vyměnili za slabošství. Zneužili jsme křesťanské svobody a oprávněné úcty k názorům druhých k tomu, abychom z pohodlnosti snášeli každý druh theoretické i praktické pochybovačnosti. Různorodosti názorů a činu jsme z nedbalosti nechali ohrozit všechny pevné zásady mravnosti i logiky. Doznejme si, že jsme občas byli ochotni snášet i schvalovat módní přejímání nejposlednějších směrů, jako by to byl čin osobní statečnosti.

Když rozebereme tento značně rozšířený postoj, uvidíme asi, že vnitřně jsme se chtěli vyhnout obtížím a získat si lehce oblibu; tak jsme zavírali oči před tím, že jsme se vlastně dopouštěli zbabělosti, abychom *nemuseli vydat svědectví pravdě, přinášet oběti, nést svůj kříž.* Místo toho jsme propadli malomyslnosti, podlehli chodu věcí, předstírajíce, že naše udýchané poklony poslední módě a ústupky nepříznivému prostředí jsou vlastně osvíceným uznáním nové doby; a tak jsme opustili své závazky, své zásady, své křesťanské svědomí.

Chceme-li být důslední a věrní, nesmíme nikdy zapomenout, že musíme být rozvážní a pevní, i když tato ctnost křesťanské statečnosti nás zavede do nejedněch nebezpečí, nejedněch potíží. Náš křesťanský život a naše svědectví pravdě nesmí být podkopáno strachem. Kristus nám to předpověděl několikrát (Mt. 10:28, 11:12). Křesťan nesmí být průměrným člověkem, nýbrž silnou osobností.

Jestli se naše křesťanská výchova vyhýbala a ostýchala toho, aby nám vštípila v paměť smysl pro povinnost, závaznost vydávání svědectví pravdě a povinnost hlásání víry, nutnost riskovat neoblíbenost, nepřátelství (Jn. 16:20) i život, musíme ji podepřít křesťanskými ctnostmi víry, naděje a lásky (Jn. 12:24-25). Musíme si znovu osvojit ústřední křesťanskou ctnost: být stateční natolik, abychom dovedli žít opravdu křesťanským životem.

-h

ČESKÉ NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli v 10:30 hod. dopol.

(Pokračování ze str. 4.)

na tvář chlapcovu, ale nebylo hlasu ani citu pozorovati. Proto vrátil se jemu vstříc a oznámil mu řka: "Nevstal chlapec."

I vešel, zavřel dveře po sobě a po chlapci, a modlil se k Hospodinu. Pak si stoupl nahoru a zpolehl na dítě. Ústa svá položil na ústa jeho, oči své na oči jeho, ruce své na ruce jeho. Když se tak sklonil nad ním, zahřálo se tělo chlapcovo. Vrátiv se, prošel se po domě jednou sem a tam šel zase nahoru a zpolehl na něj. I zazíval chlapec sedmkrát, a otevřel oči.

Zavolal tedy Gezilií, řekl mu: "Zavolej Sunamku."

Ta jsouc zavolána vešla k němu. Když pak jí řekl: "Vezmi syna svého!", přišla, padla mu k nohám, poklonila se k zemi, vzala si syna a vyšla.

Eliseus přišel zase do Galgaly. Byl pak hlad v krajině té. Synové proročtí seděli před ním. I řekl jednomu ze služebníků svých: "Přistav hrnec veliký a uvař pokrm synům prorockým!"

I vyšel jeden na pole, by nasbíral zelin polních. Nalezl jakousi divikou révu, nasbíral z ní tykvic planých plný plášť, a vrátiv se skrájel je do hrnce na pokrm. Nebo nevěděl, co by to bylo.

Když však to nalili druhům, aby jedli, a když ti pokrmu okusili, vzkřikli: "Smrt je v hrnci, muži Boží!" A nemohli jísti. Ale on řekl: "Přineste mouky!"

Když přinesli, nasypal do hrnce, a řekl: "Nalij těm lidem, at' jedí!" A nebylo ji žádné hořkosti v hrnci.

Muž pak nějaký přišel z Baal-Salisy nesa muži Božímu chleby z prvin, dvanáct chlebů ječných, a nové obilí v mošně. A Eliseus řekl: "Dej to lidu, at' jí!"

I odpověděl mu služebník jeho: "Co je to, bych to předložil stu mužů?"

On opět řekl: Dej lidu, at' jí, nebot' toto praví Hospodin: "Jísti budou a ještě zbude!" Předložil jim to tedy, i jedli a zbylo dle slova Hospodinova. 4. Král. 2—4.

Jiný způsob, ale tentýž cíl.

Prorok Eliáš přísným slovem a přísným vystupová*ním snažil se Israelity odvraceti* od modlářství a hříchů k pravému Bohu. Prorok Eliseus hledí působiti na lidi jiným způsobem. Činí s pomocí Boží hojné zázraky, jimiž prokazuje potřebným veliká dobrodiní. Tím je získává pro Boha. Který způsob je lepší nelze beze všeho rozhodnouti. Bylo to jistě řízením Božím, že napřed razil cestu přísný a drsný Eliáš a za ním teprve šel laskavý a vlídný Eliseus. I v přírodě to tak bývá. Po nesnesitelném dusnu přichází prudká bouře, která náležitě pročistí a osvěží vzduch a pak nechává blahodárně působiti vlahé paprsky sluneční.

Představený je pod přísnou ochranou Boží.

Konečně všimli jsme si, že i laskavý Eliseus dovedl býti přísným, když šlo nejenom o jeho osobu, ale odůstojnost úřadu prorockého, jehož byl hlavním představitelem.

V Betel — četli jsme — počala mládež Eliseovi láti a posmívali se mu nadávkou: "Stoupej lysý." Mládež činila tak asi z návodu dospělých, kteří sami asi nejedenkráte takto se osopovali na proroky k nim přicházející. Nadávka "lysý" byla bezpochyby určena prorokům. Podobně jako za našich časů užívá se nadávky "černý" pro kněze. Smysl slov pokřikujících chlapců byl: "Táhni odtud, my tě zde nepotřebujeme." Nadávkou a hrubou nenávisti betelské mládeže byl dotčen nejen prorok, nýbrž i Bůh sám, který Elisea k oněm lidem poslal. Proto na výstrahu druhým následoval přísný trest, že medvědi vyšli z lesa a chlapce roztrhali.

Kratičké toto vypravování jest důrazným a varovným dokladem k čtvrtému Božímu přikázání. Bůh totiž v tomto přikázání přikazuje nejen úctu k rodičům, nýbrž také úctu k představeným a ku starším lidem vůbec. A Eliseus byl duchovním představeným národa israelského. I ve Starém Zákoně platila o duchovních představených slova Ježíše Krista věnovaná apoštolům a jejich nástupcům katolickým kněžím: "Kdo přijímá toho, koho-li pošlu, mne přijímá." Jan 13, 20.

Chybujícího představeného soudí Bůh, ale ne podřízený.

I když ten nebo onen představený má nějakou vadu a chybu, nemá práva podřízený jemu pomluvami, nadávkami a všemožným tupením a snižováním činiti výtky anebo vypovídati poslušnost. Jest zde totiž nejenom osoba, ale také úřad a ten jest posvátný a nedotknutelný vždy, at' jest osoba jej zastávající jakákoliv. K souzení a odsuzování svých služebníků má výhradní právo jenom Bůh. Tresty Boží na ty, kteří toho nedbají, jsou nadmíru přísné. Zkušenosti ze života jsou pro to přesvědčujícím důkazem.

ELISEUS UZDRAVIL SYRSKÉHO VOJEVŮDCE.

Naaman, velitel vojska krále syrského, byl muž mocný u pána svého a ctěný. Neboť skrze něho dal Hospodin vítězství Syrii. Byl to muž vlivný a bohatý, ale malomocný.

Ze Syrie byli vyšli lupiči a přivedli ze země israelské zajatou dívku malou, a ta dostala se do služby manželky Naamanovy. I řekla paní své: "Ó by byl pán můj u proroka, který je v Samaří! Jistě uzdravil by ho od malomocenství, které má."

Tu šel Naaman k pánu svému a oznámil mu to, řka: "Takto a takto mluvila děvečka ze země israelské."

Král syrský mu řekl: "Jdi, a já pošlu list ke králi israelskému."

On tedy odešel, a vzav s sebou deset hřiven stříbra, šest tisíc zlat'ákův a desatero rouch na převlek, přinesl list králi israelskému v tato slova: "Když obdržíš tento list, věz, že posílám k tobě Naamana, služebníka svého, bys ho uzdravil od malomocenství jeho."

Když přečetl král israelský list, roztrhl roucha svá a řekl: "Zda jsem já Bohem, abych mohl život vzíti a dáti, že tento poslal ke mně, bych uzdravil člověka od malomocenství jeho? Pozorujte a vizte, že hledá příčin proti mně!"

Když to uslyšel Eliseus, muž Boží, že totiž král israelský roztrhl roucha svá, vzkázal mu: "Proč jsi roztrhl roucha svá? At' přijde ke mně a zví, že je prorok v Israeli!"

Přišel tedy Naaman s koňmi a vozy, a zastavil se u dveří domu Eliseova. Eliseus poslal k němu posla a vzkázal: "Jdi, a umej se sedmkrát v Jordáně, i bude uzdraveno tělo tvé a budeš čist!"

Naaman se rozhněval, a brał se odtud, řka: "Domníval jsem se, že vyjde ke mně, že stoje vzývati bude jméno Hospodina. Boha svého, a že dotkna se rukou svou místa malomocenství, uzdraví mne. Zda nejsou lepší Abana a Farfar, řeky damašské nad všecky vody israelské, abych se v nich zmyl a očistěn byl?" Obrátil se tedy a odcházel hněvaje se.

Přistoupili však k němu služebníci jeho a domlouvali mu: "Otče, i kdyby věc velikou byl přikázal ti prorok, jistě měl bys ji učiniti, čím více, když řekl: "Umej se a budeš čist?"

Sestoupil tedy a umyl se v Jordaně sedmkrát dle řeči muže Božího. I bylo tělo jeho zase čisté jako tělo malého dítěte. A navrátiv se k muži Božímu se vším komonstvem svým, přišel, předstoupil před něho a řekl: "Vpravdě vím, že není jiného Boha na veškeré zemi, leč toliko v Israeli. Proto prosím, přijmi pozdrav od služebníka svého!"

On však odvětil: "Jakože živ je Hospodin, před kterým stojím! Nevezmu!"

Ačkoli pak ho nutil, nikoli nesvolil. I řekl Naaman: "Jak chceš, ale prosím, dovol služebníku svému, at' vezmu prsti, co dva mezci unesou, neboť nebude již obětovati služebník tvůj celopalu nebo jiné oběti bohům cizím, leda Hospodinu! Jedna věc přece však je, ve které prosiž Hospodina za služebníka svého: když vejde pán můj do chrámu Remmonova, aby se tam klaněl, a bude se podpírati na mou ruku, budu-li se skláněti v chrámě Remmonově, když on se klaněti bude na tomtéž místě, by odpustil Hospodin mně, služebníku tvému, v té věci."

On mu řekl: "Jdi v pokoji!" Odjel tedy od něho za nejkrásnějšího počasí země.

I řekl s Giezi, služebník muže Božího: "Šetřil pán můj tohito Naamana syrského, že nevzal od něho, co byl přinesl. Jakože živ je Hospodin. Poběhnu za ním, abych dostal něco od něho."

Běžel tedy Giezi za Naamanem. Když ho viděl, an běží k němu, seskočil s vozu vstříc jemu a tázal se: "Je všecko dobře?"

On odpověděl: "Ano, avšak pán můj vzkazuje: Nyní přišli ke mně dva jinoši z pohoří Efraim, ze synů prorockých. Dej jim hřivnu stříbra a dvoje roucho na převlek!"

Pokračování

Dojde k znárodnění všech našich železnic?

(Pokračování ze str. 2.)

Faktem je, že organizace ConRail je nyní nebezpečným soupeřem všech soukromě vlastněných a soukromě vedených železnic a má moc přivést je na kolena.

ConRail může kontrolovat ostatní systémy.

Poslyšme slova John P. Fishwicka, ředitele a prvního výkonného úředníka prosperující železniční společnosti Norfolk and Western:

"Působí mi nemalé starosti, jakou politikou se bude řídit ConRail. Norfolk and Western například závisí na Penn Central a na jiných železnicích úseku Northeastern, jež učinily úpadek, s kterými spolupracuje na přepravě velké části svého nákladu. Naše nákladní vlaky, jezdící mezi Chicagem a New Yorkem, zčásti jezdí po kolejnicích společnosti Lehigh Valley Railroad. Bude organizace ConRail nadále s námi spolupracovat pro udržení rozumné železniční služby mezi oběma městy, anebo znehodnotí tuto službu, aby nakonec zbylo pouze její přímé spojení? O tom se dozvíme teprve později. Navíc ještě ConRail se nemusí řídit politikou, již se musí řídit soukromé podniky, když činí rozhodnutí o investicích. Nemusí si dělat starosti s čistým výtěžkem; může se zajímat pouze o *celkový provoz a nevšímat si* problému čistého výtěžku. K dosažení svého cíle může snižovat jízdné po libosti; strýc Sam zaplatí případné ztráty. Může hledět na požadavky pracovních unií jinýma očima než soukromé podniky."

Ředitel Fishwick vyslovuje naději, že jeho obavy se ukáží neoprávněné, avšak přitom jasně upozorňuje na cestu, již vláda může užít ke zničení zbývajících soukromých železnic v naší zemi. Nezapomínejme, že pouze vládní předpisy přivedly naše železnice do nesnází. Když potom učinily úpadek, vláda je s velkou ochotou znárodnila.

Bude snad užito téže politiky i pro znárodnění zemního oleje, plynu, automobilů a ocele?

Nahá pravda se již pro svůj kostým nehodí do společnosti.

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci
The DUMPLING HOUSE
1109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.
Denně čerstvá jídla.
Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
MARIE ČIHULOVÁ
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

Smutný obraz generace ze šedesátých let

Los Angeles. — V šedesátých letech tohoto století bylo v módě u dospívající mládeže ve Spojených státech odhazovat "staromódní" morálku a celý tradiční společenský řád, bouřit se proti autoritě, užívat omamná drogy, oddávat se pohlavní volnosti, stále hledat svou "autentičnost" a přitom vesele zanedbávat přípravu na život, v domnění, že mávnutím kouzelného proutku v nové rajské společnosti nebudou žádné staré problémy existovat.

Podle chicagského denního tisku se prý nyní poměry začaly poněkud uklidňovat. Mladí lidé si více všímají přípravy na život, mnozí studenti se vrátili ke svým studiím, kouře ve školách a na ulicích přestaly a mezera mezi generacemi se poněkud zúžila. Jiní pozorovatelé však jsou méně optimističtí stran hodnoty chování našich mladých lidí a zdůrazňují stále existující nedostatky v jejich výchově.

Psychologové a psychiatři si vzali pod mikroskop revoluční generaci ze šedesátých let, která je dnes kolem třicet let, a zjistili u ní tyto slabosti: Mladí Američané tohoto věku trpí ve třetině případů silnými stavy úzkosti a deprese a zaplňují proto naše psychiatrické nemocnice a kliniky. Před životem jsou dezorientovaní a zklamaní, hledají víc než kdy jindy psychiatrickou pomoc, alkoholismus a sebevraždy u nich silně stouply a mnozí z nich se obracejí k astrologii a k pochybným náboženským sektám. Mnozí jsou špatně připraveni na život a nejsou schopni najít vhodnou práci ani své místo ve společnosti.

Pohlavní volnost nepřinesla mladým lidem intimitu, po které toužili, mnozí se cítí jako vyhaslé sopky, v manželství jsou zklamáni a vyčerpáni, citově jsou vychladlí, život se jim jeví prázdný a beze smyslu. Mnozí mladí muži jsou pohlavně impotentní a mladé ženy trpí depresí, protože mají pocit, že jich bylo zneužito.

Toto zjistili psychiatři a psychologové. Naše veřejné obecné a vyšší školy si z toho však nevzali ponaučení a jejich studenti jsou stále uváděni do životního stylu materialismu, požívačnictví a egoismu, který, jak se ukázalo, zklamal a nepřinesl lepší společnost, jak se původně myslelo.

Rodiče říkají, že sexuální volnost, nezodpovědně propagovaná veřejnými školami a ženou nynějšího presidenta Spojených států, špatně posloužila jejich dětem. Děvčata jsou otěhotňována jedno za druhým, a to už od 13 či 14 let, a chlapci, dříve oddaní sportu a kypící zdravím, jsou dnes předčasným pohlavním životem fysicky vyčerpáni a trpí chudokrevností, nechutí k životu a všeobecným tělesným zeslábnutím. Proto někteří rodiče vyslovili návrh, že by se měly U.S. vládě, paní Fordové (a také soudcům Nejvyššího soudu a panu místopresidentovi Rockefellerovi) posílat účty za alimenty nechtěného potomstva mladých svobodných matek a za lékařské a psychiatrické ošetření chlapců, vyčerpaných předčasným pohlavním životem, do kterého jsou strháváni.

TÁBORÁKU, PLÁPOLEJ! . . .

Vývoj trampské písně.

Trampská píseň, jak ji známe dnes, zpívá se všude: na osadách, ve volné přírodě, na zábavách, doma, zkrátka všude tam, kde se sejde parta lidí společného zájmu, v tomto případě trampingu a alespoň jeden z nich ovládá hru na kytaru či jiný doprovodný hudební nástroj.

Zdalipak si však uvědomujeme, že to trvalo hezkou řádku let než se trampská píseň dopracovala k její dnešní formě. Nejsou známa přesná data jejího vzniku, ale můžeme říci, že se zrodila současně s vlastním trampingem, to jest po první světové válce. Tak jako vznik trampingu samotného, tak i trampská píseň byla motivována silným romantismem a touhou po, v té době nedosažitelných dálkách. To vše si snažili trampové přiblížit alespoň tím, že utíkali na sobotu a neděli do přírody, kde svým oblečením a chováním napodobovali své hrdiny z dalekého západu. A když se sesedli kolem táborového ohně, počali si tyto pro ně krásné chvíle, zpestřovat zpíváním písní, které jim ještě více přibližovaly to všechno, co měli rádi a což bylo pro ně tehdy tolik vzdálené. To nám také potvrzují texty všech starších písní. První slova na melodie dovezené k nám většinou na gramofonových deskách, točili neznámí, víceméně amatérští poetové. Později pak se trampské písně ujali profesionálové, kteří tvořili nejen slova, ale i vlastní melodie. Tito autoři jako Jarka Mottl, Bedřich Nikodém, Karel Vacek, Jiří Voldin, Eduard Ingriš, Vašek Zeman, O. Zikán, Tony Hořínek, Vladimír Eddy, Fořt a jiní, vtiskli trampské písni specifický charakter, při zachování umělecké úrovně. A tak vznikla, dalo by se říci, světová rarita, Československá Country - Western Music, která tak jako píseň národní a lidová, se stala u nás doma, v ČSR, součástí našeho folkloru. Od písní jednoduchých se postupně přešlo k písním náročnějším.

Také vlastní přednes písní si vyžadoval stále vyšší úroveň. Na osadách vznikaly pěvecké sbory, kterým už nestačilo jenom zpívání u ohně na vlastních osadách, ale započaly mezi sebou soutěžit. Později pak vznikla dokonce Celostátní soutěž o nejlepší trampský sbor. Kvalita některých sborů byla tak vysoká, že pravidelně, po získání ceny na celostátní soutěži, přecházely k profesionálům. Jako Westemeni, Setleří, Lišáci, Bílý Obláček, Červánek, Kamarádi Stříbrné řeky a jiné, které šířily trampskou píseň jak po kabaretech a nočních podnicích, tak i prostřednictvím rozhlasu a hlavně pak gramofonových desek po celé vlasti. Nejvíce se však trampská píseň zpívala tam, kde se zrodila a kam také nejvíce patřila, kde pomáhala vytvářet prostředí a náladu romantiky — u táborového ohně.

†

Oznámení úmrtí

NÁRODNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ

oznamuje všem svým členům v USA a v Kanadě, všem svým přátelům a příznivcům, že všemohoucí Bůh si k sobě povolal svého věrného služku-kněze,

MSGR. MARTINA KŘÍŽKU,

bývalého faráře osady Bl. Anežky České v Chicagu, Ill.,
a dlouholetého kaplana Národního svazu českých katolíků.

Byl rodákem z Moravského Slovácka ve staré vlasti, do Spojených států přijel jako student po skončení středoškolských studií, bohosloví vystudoval v Americe a po celou dlouhou dobu svého kněžského působení pracoval na krajanských osadách v Chicagu.

Zemřel ve výslužbě v požehnaném věku 81 let ve čtvrtek 11. března 1976 a byl pochován na hřbitově sv. Vojtěcha v pondělí 15. března 1976.

V modlitbě vděčně vzpomínají:

NÁRODNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ

Honorary Presidents:

Most Rev. John L. Morkovsky, D.D., Bishop of Galveston-Houston
Rt. Rev. Abbot Daniel Kucera, O.S.B., Ph.D., Lisle Illinois
Rev. Vaclav Michalicka, O.S.B., Chicago, Ill.
Joseph Cada, Ph.D.; K.S.G., Cicero, Ill.
Victoria Voller, Western Springs, Illinois

Honorary Vice-Presidents

Marie Prusa, Chicago, Illinois — Vaclav Kerka, Cleveland, Ohio

Executive Board

Chaplain — Rev. Francis Pribyl — *President* — Mrs. Mildred R. Janda
Vice-President — Rt. Rev. Abbot Thomas Havlik, O.S.B.
Secretary — Mrs. Albina M. Marek — *Treasurer* — Mrs. Elsie Nevsimal

Directors:

Rt. Rev. Msgr. Alois J. Morkovsky, Hallettsville, Texas
Rt. Rev. Abbot Daniel Kucera, O.S.B., Lisle, Illinois
Rev. Francis Oborny, Dodge, Nebr. — Rev. John Andel, Cleveland, Ohio
Rev. Vojtech Vit, O.S.B., Chicago, Ill. — Vaclav Hyvnar, Cleveland, Ohio
Anna Veverka, Cleveland, Ohio — Vaclav Hesoun, Cleveland, Ohio
Vincent Konicek, Racine Wisconsin — Benita Pavlu, Austin, Texas
Vaclav Drahozal, Cedar Rapids, Iowa — Jan Kucera, Oregon, Ohio
Dr. Francis Schwarzenberg, Chicago, Illinois
Cyril Prikazsky, Berwyn, Illinois — Amos Pavlik, La Grange, Texas

Oblastní výbor
ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ
pořádá
pro mladou i starší generaci
v sobotu 27. března 1976 v 8:00 p.m.
v budově Sokol Tábor, 1602 So. Clarence Ave., Berwyn, Illinois

VEČER TRAMPSKÉ PÍSNĚ

(pásmo zpěvů, obrazů a mluveného slova)

V programu tohoto zábavního večera vystoupí hosté z Kanady, členové 20-členné pěvecké a instrumentální skupiny ST00 — Spojené trampské osady Ontario.

Cocktails. — Studené buffet a importovaná vína od 7:00 p.m., o přestávce a po představení.

Vstupné $5.00

Nečíslované vstupenky v předprodeji: v úřadovně ČSNRA, 2137 So. Lombard Ave., místnost 202, Cicero, Ill. Tel. 656-1117; u členů chicagského oblastního výboru ČSNRA; u Imy F. Panener, 6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři — nezapomeňte navštívit naši známou restauraci

Bohemian CROWN Restaurant

7249 W. Lake Str., River Forest, Ill.

Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 — Na Vaši návštěvu se těší:
Josef Krákora a *Jaromír Hrábek*, majitelé

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road — BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

Dr. Josef Benáček:

Trochu jinak o lidské žízni po pravdě, dobru a kráse

Zima je dobou lyžování a je to také čas dlouhých večerů a vyprávění. Je to doba pohádek. Když tma za okny promění světnici v útulný kout, otevře vyprávění přístup k neznámým světům. "Byl jednou jeden král" . . . stačí vyslovit tuto větu a už nás obrazotvornost unáší do čarovného světa princezen, draků, divů, do světa, v němž zlo nemá poslední slovo a v němž štěstí není prázdná útěcha. Čím to je, jak to vysvětlit, že v pohádkách je tolik půvabu, kterému se neubrání ani dospělí? Čím nás ten kouzelný svět slovuje a poutá? Důvodů by se dalo uvést několik. Jedno z tajemství kouzla pohádek tkví v tom,že se v nich setkáváme se základními zkušenostmi lidského života, se zkušenostmi, které jsou společné lidem všech dob, všech zeměd ílů a každého věku. Mít otce a matku, zakoušet moc dobra a zla, být ohrožen a bojovat, růst a očisťovat se utrpením, věřit a doufat, toužit po štěstí — s takovými a podobnými zkušenostmi se potkáváme v pohádkách, tak jako v každém lidském životě.

Pro pohádku je ovšem příznačné, že tyto zkušenosti vyslovuje a rozvíjí v obrazech a v příbězích — a to naopak dospělým svět pohádek oddaluje. My dospělí jsme už příliš prosáklí kritickým rozumem, naše myšlení se pohybuje v odtažitých pojmech a kategoriích, věříme příliš vědě a technice. Proto, přestože se nám pohádky líbí, zdají se nám naivní nebo se na ně díváme se shovívavým úsměvem člověka, který ví, že jsou jen prchavým únikem z tvrdé denní skutečnosti do neskutečného světa fantasie. Jsme dospělí, odložili jsme naivní důvěřivost dětí, známe svět. Pohádky nechám dětem. Dobře, podívejme se tedy nejprve, proč pohádky zaujímají dětskou fantasii. Proč právě děti rády pohádky poslouchají.

Obrátíme-li se na psychology, kteří se touto otázkou zabývali, vysvětlí nám, jako na příklad Charlotte Bühler, že pohádka odpovídá už z čistě formálního hlediska potřebám dětského ducha a to tím, že podněcuje činnost představivosti. Proměny, nečekané zvraty situace, putování do neznámých krajin, ale i samo rozvíjení děje, to všechno dává dětské fantasii bohatou látku a podnět k činnosti.

Dále poutá dětského ducha i to, že pohádky jsou obydleny známými i podivuhodnými bytostmi a věcmi. Vedle známých věcí a osob, jako zvířata, domy, lesy, kováři a ševci, žijí v pohádkách trpaslíci, kouzelníci, draci a jiné tajemné postavy. Známé a neznámé věci a postavy jsou však přítomny ve zdravé rovnováze: kouzlo nezneužívá běh denního života a naopak známé věci nezatarasují přístup ke světu zázraků a kouzel. Pohádka je tak současně uzemněna i otevřena do neznáma — a člověk potřebuje obojí: jak pevnou půdu pod nohama, tak volný prostor překvapení.

Psychologové poukazují také na to, že pohádka pomáhá dětem zdolávat obtíže dospívajícího věku a vůbec svízele dalšího života. "Děti, které nepoznaly pohádky, nejsou připraveny na krutost života," tvrdí dokonce Wittgenstein. Jak a čím jsou pohádky pomocí pro zdolávání životních obtíží? Tím, že vštěpují do dětské duše některé základní životní postoje. Pomáhají překonávat svízele a překážky v životě především tím, že učí dítě důvěře. "Důvěřuj", tak zní základní tón obsahu pohádek. Zlo bude jednou přemoženo. Šípková Růženka bude vysvobozena ze zakletí, ztracený prsten bude nalezen, drak bude usmrcen, čert bude přelstěn. Moc zla není věčná ani absolutní. Štěstí však v pohádkách nepadá do klína bez nebezpečí a zkoušek. Člověk si je musí zasloužit. Pohádka o Vavřinkovi vypráví, že jeden otec měl hospodu a tři syny a nevěděl, jak by je podělil, komu by hospodu měl dát. Poslal je proto do světa: "Jděte do světa," řekl svým synům, "a který prokáže svému bližnímu největší dobro, ten hospodu dostane." Pohádky připomínají, že člověk musí obstát ve zkouškách, aby si štěstí zasloužil.

Pohádky budí tedy v dětské duši důvěru a připravují je zároveň na překážky. A to právě ve věku, kdy se dítě odpoutává od matky, v jejímž okolí se dosud pohybovalo. Kolem třetího roku začíná dítě od matky odbíhat a pouštět se do dobrodružství na vlastní pěst; s tím věkem počíná také vnímavost pro pohádky. A tu mu osudy pohádkových hrdinů vyprávějí o důvěře a o nebojácnosti. Dítě sice nedovede samo vyloupnout abstraktní životní moudrost pohádky: tato moudrost je však v pohádce skutečně obsažena a působí tiše jako vzduch, který vdechujeme, aniž si to uvědomujeme.

O moudrosti pohádek napsal duchaplné stránky Chesterton v knize "Ortodoxie". Píše tam tónem, který je žertovný aniž postrádá vážnosti, že nejsilnější dojem, který si odnesl z cesty říší pohádek, se dá vyslovit takto: život je zároveň cenný i tajemný, je stejně cenný jako tajemný. A jinde poznamenává: Pohádky ve mně zakořenily dva principy: první, že svět je podivné místo a plné překvapení a že by mohl být docela jiný, přestože je příjemný i tak, jak je; a druhý princip byl, že ve světě s takovými vlastnostmi mohu pokorně přijmout omezení tak podivné dobroty. A Chesterton pak srovnává tuto filosofii pohádek s různými domnělými dogmaty moderní vědy a filosofie a zjišťuje, že pohádky, či správněji filosofie pohádek je nejenom zajímavější než všemožné determinismy, ale že je také pravdivější a že se v ní svobodněji dýchá. Tady však už nejde o to, jaký vliv má pohádka na dětskou duši, ale o význam pohádky vůbec. A i ten stojí za uvážení.

Pohádky žijí v nás, protože v nás samých dříme touha po štěstí, protože v hloubi našeho nitra je zakořeněno přesvědčení, že pravda a dobro jsou mocnější než lež a zlo. Pohádky nám tuto nejzákladnější naději a toto nezlomné přesvědčení potvrzují. Neodvádějí nás tedy vlastně od skutečnosti, spíše nám ji objasňují, ukazují nepokřivenou tvář věcí a pomáhají nám zvládnout nesnáze. Pohleďme závěrem na dva významné rysy.

1) Je zajímavé, že v pohádkách vítězí vždycky dobro a to nejen jako abstraktní idea, ale v konkrétní podobě, v osobě prince, Honzy nebo rybáře. Pohádka nezná propast, rozeklení mezi ideou a osobou, která ji ztělesňuje jako je tomu v tragédii, kde hrdina podléhá, aby myšlenka zvítězila, kde tedy hrdina a myšlenka, kterou ztělesňuje, se rozcházejí. Proto patří pohádka k základním výrazům lidské naděje: naděje na zachráněnou a naplněnou existenci, na život, který prošel sice zkouškami, ale nakonec vyústí do nezkaleného štěstí. Proto pohádky končí obyčejně: "a žili šťastni a spokojeni až do smrti".

2) S tím souvisí i jiný význam pohádek. Ve světě pohádek je dobro spojeno s pravdou a pravda a dobro s mocí. Dobro je mocnější než zlo: Popelku nepřemůže zloba závistivých sester. A pravda je mocnější než lež. Prolhaný čert neobelstí mlynáře. Pohádka nám tak nastiňuje podstatný řád jsoucna, řád vepsaný do samé podstaty věcí. Šeptá, že dobro a pravda a s nimi krása tvoří nerozdílnou jednotu: a to je jedna ze základních a nosných intuicí křesťanské metafysiky — a též že Bůh je plnost pravdy, dobra a krásy. Pohádka je tak, mohli bychom říci, průzorem, průhledem do metafysické struktury bytí. V denním životě tomu tak ovšem není. Tam je dobro často slabé a lež mocnější než pravda. Cítíme však, že tam, kde řád věcí je nenarušený, tomu tak nemůže být, že v neporušené struktuře bytí dobro je nutně pravdivé a pravda dobrá a obě krásné a všechny vítězné, zářící. A jen v této důvěře nezoufáme nad zlobou světa a lidí.

To nám tedy vyprávějí pohádky, to především. V osudech svých postav nám vyprávějí o nejtajnějších a nejkrásnějších snech lidské duše, a její zranitelné sice, ale nezničitelné naděje. Opravdu, pohádky žijí v nás, jsou utkány z přediva našeho života.

Ing. T. J. JÍLEK:

Pohádkové, archeologické nálezy z bulharské Thrákie – ze současné doby!

Nedávno jsem psal o Balkánu a to v souvislosti s otázkou slovanských Makedonců a zmínil jsem se, že se taky vyskytují v diaspoře v Trákii bulharské i turecké. Přiznám se, že mě nikdy ani ve snu nenapadlo, ač jsem v této části Balkánu strávil několik studentských prázdnin, že se tam vyskytují převzácné historické památky, které sahají až do doby 4 milénií před Kristem.

Nedávno se mi dostalo číslo londýnských TIMESů, kde mi padl do oka článek o unikátní výstavě, pořádané v současné době v Britském museu v Londýně. Jedná se o jedinečnou sbírku 35, různých kolekcí, z nichž nejstarší exponáty jsou staré z doby 4.000 let před Kristem a nejmladší výše 100 let p-Kr.

Tato výstava je putovní, pod aegidou U.N.E.S.C.A. a byla už zpřístupněna publiku v Sofii, Vídni a Paříži m.j. — První objevy byly prý udělány jen náhodou v r. 1972. Dodnes bylo vykopáno na 20.000 tráckých hrobů a každoročně se ještě teď podaří vykopat bulharským archeologům asi 200-250 hrobů.

Místo, kde tato pohřebiště přehistorická se vyskytují, je v blízkosti města Russe či Ruščuku, což je buharský přístav na Dunaji. Několikrát jsem křižoval tuto cestu, aby se převezl na protilehlý, rumúnský přístav Giurgiu (čti Džurdžu).

Mezi těmito poklady jsou zvlášť velmi cenné unikáty; jsou to: 3 stříbrné poháry zv RHYTA, které jsou ze 4. století př. Kr.; jeden z nich má tvar koně, druhý je v podobě býka a 3. co by egyptská sfinga. Z této doby je na exposici taky obelot na stříbrno-zlatém podkladě, representující jelena, který je napaden vlkem. Jako pátý předmět je zvláštní kalich, na kterém je udělán překrásný relief zobrazující boha Dionisa.

Tři exponáty z tohoto pohřebiště u Russe byli nalezeny čirou náhodou okolním zemědělcem (bulharsky seljak), který obdělával půdu, která od nepaměti ležela ladem. Tyto poklady byly asi pouhý metr pod povrchem.

Zajímavé je, že bulharský, bolševický stát si dělá právo na všechno, ač plnou hubou prohlašuje, že všechno bohatství patří všem. To je ovšem jen pustá teorie, o které už nebožtík Koethe říkal, že je šedá — Redaktor TIMES-ů jako kuriosum uvádí, co onen zemědělec dostal jako odměnu od "komunistického mecenáše". Byla to pouhá almužna k hodnotě, kterou má onen archeologický nález. Obdržel pouhých 3.500 leva, což je při oficielním kursu asi přesně tolik amerických dolarů.

Stejně taky dopadli 3 bratři, kteří objevili 9 masivních, zlatých pohárů, které dohromady vážily víc než 7 kg. Byly na nich zobrazeny výjevy z trácké mythologie. Za to jim bylo vyplaceno 10.000 leva, což je v obou případech mnohem méně než 1/1.000 odhadní hodnoty nalezených unikátů.

Z toho naučení plyne volně podle Aesopovy bajky — vyplatí se, aby člověk byl v bolševickém režimu poctivým?!

RHEUMA-ARTHRITIS

koho trápí, jistě rád si přečte, co píší spokojení naši zákazníci: Pošlete zase kombinaci BOL-VEN, ZDRAVI-TAMIN a MORAVIA liniment, poněvadž jen tyto mne chrání od nastuzení a bolestí jako z rheuma-arthritis i ztuhlých kolen a bolestí povrchových nervů, píše A. Lasanowich, Holyoke, Mass. — Nebo: Jsem vděčná za tak silný arthritic pain reliever. Vyzkoušela jsem všechny možné masti a liniments, ale žádný není jako ten skoro zázračný MORAVIA liniment. — A. Mashada, Felton, Cal.

V našich nových cenách je již započtena částečně zdražení léčiv a poštovného:

ZDRAVI-TAMIN na krev a sílu na 5 týdnů užívání je teď $4.20, . . . větší na 10 týdnů $7.30, . . . čtyřlék BOL-VEN tablety na 5 týdnů $3.20. — na 10 týdnů . . . $6.40. — Koncentrovaný MORAVIA Extract na 1 pintu liniimentu je, bohužel, už $4.50 a na quart $7.50. — DANUBE pročišťující tablety z léčivých bylin na 50 dnů $2.80, DANUBE na 3 měsíce $3.90. — Menší Kombinace 1 BOLVEN a 1 velký ZDRAVITAMIN je $10.50. — 2 BOLVENY a 1 ZDRAVI-TAMIN velký $13.70. — Kombinace: 1 Bolven, menší Zdravitamin a menší Moravia liniment $11.90. **Ostatní kombinace si lehce spočítáte sami.**

V těchto cenách je už započteno jen částečné zdražení léčiv a kosmetik i zdražení poštovného třetí třídou (pomalejší). Touto pomalou poštovní třídou budeme teď posílat všechny balíčky. — Chcete-li to míti rychlou poštou do 5ti dnů, připočtěte sami na každý jednotlivý kus tolik, kolik považujete za rozumný příplatek. Při objednávce za 20 dolarů nebo více připočítejte na rychlou třídu $2.50 a při objednávce do 30ti dolarů nebo více $3.00.

Přiložte cash (neztratí se), money order, šek nebo na COD. Posíláme také do Kanady, ale ne na COD. Do Evropy odešlem to za vás, když připojíte $3.00 na air mail. Objednejte s důvěrou a zárukou spokojenosti ještě dnes!

LAGUNA-pětivitaminový, výživný, krášlící a rychle hojící pro dospělé ženy i muže, mladistvé i děti, s velkým obsahem E-vitaminu nemastný krém na den zůstává za $3.50, ale přidejte 50c na rychlou — 1st class — poštu. — LAGUNA-neobvykle omlazující, výživný, lehce mastný (Anti-wrinkle) noční krém, nová formule s E-vitaminem a dvěma jinými na různé vady pleti a vrásky také $3.50 a přidáte 50c na rychlou — 1st class — poštu. Nejlepší výsledky používáním obou krémů. Objednejte s důvěrou a zárukou účinnosti — ještě dnes!

European Druge, Dpt. 6, P.O. Box 927, Laguna Beach, Calif. 92652

DOPISY našich čtenářů

RACINE, WISCONSIN

Ctěná redakce
a všichni čtenáři!

Po krátké nemoci zemřel v nemocnici Panny Marie 2. března pan Cyril Knotek ve stáří 90 let, otec dvou synů kněží a třech sester v řádu sv. Františka. Pohřební koncelebranovou mši sv. sloužil syn kněz dp. Jan Knotek za přítomnosti arcibiskupa z Milwaukee William E. Cousins, mnoha kněží, řádových sester a osadníků, v kostele sv. Jana Nepomuckého. Druhý syn kněz Václav Knotek je členem řádu misionářů Maryknoll. Pracuje jako misionář na Formose. Arcibiskup udělil poslední požehnání. Pan Knotek se narodil ve staré vlasti, ve Vlčnově na Moravě. Do Ameriky přijel roku 1911, a po roku sem povolal svoji manželku Josefku a usadili se v Racine. Byl členem osady sv. Jana Nepomuckého a Národního svazu českých katolíků. V mladších letech byl velmi činným v osadních spolcích a po mnoho let zastával úřad tajemníka odbočky N.S.Č.K., spolku sv. Václava a Katol. Sokola.

Odchodu jeho želi bolem zarmoucená manželka, šest dcer, etih. sestra Rose Knotek, učitelka v osadě sv. Anny, Milwaukee, sestra Julie Knotek, učitelka v Alverno College a na vyšší škole Pius XI v Milwaukee, sestra Helen Knotek, ředitelka náboženství C.C.D. pro katolíky a protestanty na Air Force Base, Hamilton, California, pí. George Herbert, Hales Corners, pí. Marie Koníček, Racine, a pí. Anna Oertel, Racine. Mezi 6 syny jsou výše jmenovaní dva kněží, dp. Jan Knotek, kaplan v St. Josef Home, Kenosha, a dp. Václav Knotek, misionář na Formose. Albert Knotek v Lake Geneva, Charles Knotek a Jerry Knotek, všichni v Racine.

Rodná sestra, pí. Anna Mostek, žije ve Vlčnově.

Měl 28 vnoučat a 22 pravnoučat. Byl pochován na hřbitově sv. Kříže. Budiž mu země lehkou. Pozůstalým vyslovujeme naši upřímné citěnou soustrast.

S pozdravem
Vinc. Koníček.

DISTRICT OF COLUMBIA:

Milí přátelé,

můj přítel František Desenský laskavě mne již přihlásil, jak slíbil, jako pravidelného odběratele Hlasu Národa a zařídil, abych Váš list hned od počátku vycházení pravidelně dostával. Pročítám jej s opravdovým zájmem a s velkou radostí sleduji, jak s opravdovým úspěchem sledujete snahu, aby list vyhovoval jak zájmům starousedlíků, tak i nově příchozích přistěhovalců, stejně jako politických exulantů.

Upřímně vám přeji hojnost trvalého zdaru a hojnost Božího požehnání ve vašem snažení.

Připojuji šek na $25.00, z čehož $15.00 je určeno jako předplatné a deset dolarů jako příspěvek na tiskový fond. Je mně jen líto, že nemohu poslat víc.

Se srdečným pozdravem
Dr. Adolf Klimek,
Washington

NEBRASKA:

Vážená redakce,

zasílám předplatné na noviny Hlas Národa. Jsem ráda, že budeme nadále dostávat pravdivé zprávy, co se děje ve světě. Nenávidím faleš a lež a té je dnes ve světě nejvíc. Na Katolík jsem se vždy těšila a jsem ráda, že teď se zase mohu těšit na Hlas Národa.

Přeji vám všem v redakci hodně zdraví a síly ve vaší těžké práci.

Maria Fanta
St. Paul

Ctění pánové,

posílám $15.00 na roční předplatné Hlasu Národa. Na váš dotaz, jaký časopis nás zajímá, odpovídám. Mně se líbí časopis jako byla Česká žena, ve kterém bývala jedna anebo dvě povídky, nějaké dopisy a další zprávy, které tam dává redakce.

Když tam je ta anglická část, tak myslím, že by bylo dobré otiskovat dějiny Československa v anglické řeči, aby se naši vnukové něco dověděli o Čechách a Moravě.

S úctou
Jos. F. Havlena
David City

Ctěná redakce Hlasu Národa,

dovoluji si vám blahopřát k vašemu časopisu "Hlas Národa". Velice se mi líbí a též se pěkně čte. Odebíral jsem Katolík přes 30 let a když jsem viděl v posledním čísle, že přestane vycházet, tak jsem tomu ani nemohl věřit. Posílám $15.00 na předplatné Hlasu Národa. Je mi 83 let, tak už špatně píši, ruka se mi třese. 18. ledna jsme s manželkou slavili 60 let manželství. Už jsme stáří, nikam nechodíme, jen se těšíme až přijdou noviny, že si něco přečteme.

Ctěné redakci přejeme hodně Božího požehnání do těžkých začátků. Budu se modlit, aby vám Pán Bůh dobrotivě požehnal.

S úctou
Frank Táborský
Omaha

NEW YORK:

Milá redakce.

všem vám, co máte odvahu za dnešních těžkých časů vydávat noviny Hlas Národa, upřímné díky a Bůh vám buď na pomoci. My kdysi, když jsme po rodičích přebrali role dědičné, orali jsme tu rovně vyoranou brázdu dál; teď v ní tedy vy pokračujete. Je to milé číst dopisy, které vám odběratelé zasílají. Že si jedna maminka o vás otřela pusu, z toho si nic nedělejte; musíte mít, milí přátelé, hroší kůži. A musíte jít dál, jako jsme to zpívávali: Vpřed, vpřed za orelským praporem. Musíme jít však předně vpřed za slovanským praporem, jak nás to učil tatíček (jak jsme jej jmenovali) Stojan, na tom krásném Velehradě: "Nejdříve jste Slovani a pak Češi nebo Moravci a Slováci."

Vás, otče Víte, znám z Chatham, kam každoročně jezdíme se pomodlit k tomu našemu moravskému Antoníčku a také se posilnit tím jejich dobrým jídlem a pivečkem. Kuchařky od sv. Antoníčka nemusíme chválit, ty chválí ten jejich oběd a ty jejich dobré koláčky samy.

Píšete, že bude Eucharistický sjezd. Vím, že nám potom o tom podáte zprávu. Doufám, že Slovani se ukáží v celé parádě — hlavně v těch našich krásných krojích, které jsme sem přivezli.

Přikládám "polínko", aby se ten oheň rozhořel a neuhasl — šek na $20.00.

Bůh vám pomáhej!

Paul Topencik
Endicott

OHIO:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

srdečně vás pozdravuji a přeji mnoho štěstí, zdaru a Božího požehnání ve vaší tak důležité práci. Bylo to jako studená sprcha, když jste oznámili, že Katolík přestane vycházet. Četli jsme Katolík víc než 25 let, a po tak dlouhé době se člověk nerad loučí s něčím, co je mu milé. Katolík, nyní Hlas Národa nám občas napíše pravdu, co se děje v naší staré vlasti. Dopis poslaný z Belgie o návštěvě Československa mě velmi zajímal. Také mě vždy zajímají dopisy podepsané Mary Hudeček z Protivína, Iowa. Milá paní Hudeček, budete-li někdy psát do Hlasu Národa, napište, jestli Váš manžel se jmenoval Martin Hudeček a pocházel z Vrbky, jestli ano, napište adresu. U nás bylo více rodin Hudečků, jeden Martin Hudeček, jestli žije, je můj bratranec. Nikdy jsem ho nepoznala, odjel do Ameriky ve svých mladých letech a usídlel se někde v Iowě.

Posílám předplatné na Hlas Národa, pozdravuji krajany v Chatham, Petruchů, Němečků, Galečků a všechny čtenáře.

Anežka Míčková
Maumee

OHIO:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

posílám vám srdečný pozdrav a dík, že jste se nás českých čtenářů ujali a začali vydávat Hlas Národa, který se mně svým obsahem moc líbí. Děkuji vám mnohokrát a posílám šek na $20.00. Patnáct dolarů na předplatné a $5.00 na tiskový fond, a doufám, že všichni předplatitelé vám na něj přispějí. Vím, že to budete potřebovat. Přeji vám hodně zdaru a Bůh vám pomáhej.

Vaše vděčná čtenářka
Marie Suchý
Maple Hts.

Drahá redakce,

pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Vinšuju vám hojnost zdraví a přitom hojnost štěstí při vydávání Hlasu Národa. Posílám vám $20.00 na poučný časopis, kterým je Hlas Národa. Nevím, jak jej budu ještě dlouho číst, neboť mi je už 88 roků. Prosím o zasílání Hlasu Národa a dejte mi vědět, jestli jste dostali mých $20.00.

S Pánem Bohem
Katarina Macuba
Lakewood

KALIFORNIE:

Vážená redakce,

děkuji vám za zasílání Hlasu Národa. Velmi mi bylo líto, že Katolík musil přestat vycházet. Jsem ráda, že mám za něj náhradu. Přikládám $15.00 na předplatné. Děkuji vám za všechnu práci a že se obětujete pro věc, které je tak zapotřebí zvláště v dnešní špatné době. Kéž vám Bůh dá zdraví, abyste mohli dále pokračovat ve vaší činnosti.

S úctou vaše odběratelka
Mary Schubert
Ukiah

Ctěná redakce,

posílám vám $15.00 na předplatné Hlasu Národa. Jsem s ním spokojená. Doufám, že *stáří dopisovatelé z Katolíka* budou zase dopisovat do Hlasu Národa. Velice si vážím dopisů pana Pekárka. Nebudu vás obtěžovat dlouhým psaním. Počasí máme krásné. V neděli jsme měli 84 stupňů. Byla jsem na retreat a tak jsme to krásně užili, bylo nás tam 90 žen, z našeho kostela jich bylo 30. Jinak potřebujeme déšť, trávníky jsou suché; kdysi tu pršelo až to škodilo. Přírodě však nemůžeme poroučet. Snad Pán Bůh dá a včas zaprší, musíme doufat.

Přeji vám hodně zdaru a hodně odběratelů s pozdravem na všechny čtenáře a dopisovatele.

Betty Moravec
Los Angeles

Americká výchova nemluvňat je pochybená

Boston. — Specialisté ve výchově malých dětí už dříve zjistili, že v lidském životě doba od sedmi měsíců do dvou let věku má značný význam pro pozdější rozvoj rozumových schopností člověka.

Dr. Burton L. White z university Harvard zjistil, že v přítomnosti je v Americe toto důležité údobí lidského života zanedbáváno. Američtí rodiče se domnívají, že splní svůj výchovný úkol tím, že koupí svým malým dětem tak zvané "výchovné" hračky a nechají je většinu dne sedět před radiem a televizí. Pak se nelze divit, že jejich rozumové schopnosti se náležitě nevyvinou, ba i zakrní.

Rodina zůstává nejdůležitějším činitelem v životě dětí. Klíč k rozvoji jejich jazykových intelektuálních a sociálních schopností je vhodné rodinné prostředí, bohaté na láskyplný styk rodičů s dětmi. V době od *sedmi měsíců do dvou let svého* věku dítě začíná objevovat tento svět. Nejlepší službu mu poskytnou rodiče, kteří jsou s ním pokud možno nejvíce ve styku, kteří s ním hovoří, s ním si hrají, poskytují mu pomoc, povzbuzují je, sdílejí jeho zájmy a nadšení, užívají s ním správné mluvy a obohacují jeho myšlenkový svět. Rodiče mají být pevní v disciplině, přitom však musí ukazovat lásku ke svým dětem. Jen za takových podmínek je náležitě postaráno o jejich duševní rozvoj.

— 1962 — — 1976 —

Vzpomínka

Dne 26. března tomu bude již čtrnáct let, kdy v Praze v Československu nepředstavitelně a tragicky náhle — ve stejný den — zemřeli moji milovaní rodiče

pan a paní

VÁCLAV a ZDEŇKA DURCHÁNKOVI

Již čtrnáct let je tomu, moji drazi rodiče,
kdy ustaly Vaše sladké řádky povzbuzení,
ale krásné vzpomínky na všechnu Vaši lásku
mi přinášejí posilu i potěšení;
tak si Vás, moji drazi rodiče,
v srdci uchovám navždy,

Váš syn JARKA.

Norsko neprodá Islandu válečné lodi

Oslo. — Island hledá pro ochranu svých ekonomických vod, které jednostranně rozšířil až do vzdálenosti 200 mil od pobřeží, zemi, která by mu byla ochotna prodat nebo pronajmout strážní torpédové čluny a letadla na ochranu proti britským rybářským lodím, chráněným pěti britskými válečnými loďmi, porušujícím tyto islandské ekonomické vody. Mluvčí norské vlády prohlásil, že jeho země neprodá Islandu požadované torpédové čluny před skončením "treskové války".

Ekonomie Islandu závisí z 75 procent na rybolovu; podle prohlášení mluvčího islandské vlády tak zvaná "treskova válka" je ve skutečnosti bojem Islandu o existenci. Britsko dosud nechce uznat tento fakt a posílá pod vojenskou ochranou své rybářské čluny lovit zrychleným tempem ryby v islandských vodách. Islandští ekonomové vyslovují obavy, že islandské vody mohou být takto vyloveny do roku 1979. Na zasedání Nordické rady v Kodani nedávno delegát Islandu prohlásil, že jeho země by byla ochotna na přechodnou dobu dovolit britským rybářům lov ryb až do vzdálenosti 100 mil od pobřeží.

Mozambik zavřel hranice s Rhodésií

Johannesburg. — Marxistická vláda Mozambiku se rozhodla zavřít hranice své země s Rhodésií; zároveň posílá ve zvýšené míře do této země černošské guerily, vytrénované čínskými a sovětskými specialisty.

Pro Rhodésii je nyní Jižní Afrika jedinou spojkou s mořem; dříve celých 60 procent rhodéského vývozu a dovozu šlo železnicí přes Mozambik do přístavu Lorenco Marques. Železnice, spojující Rhodesii s Jižní Afrikou, byla dokončena teprve loňského roku. V důsledku zavření hranic s Mozambikem byl příděl gazolinu v Rhodesii snížen o dalších 20 procent.

Vláda Mozambiku, posílající do Rhodésie guerily, se obává válečného konfliktu s touto zemí; proto vybídla své obyvatelstvo, aby kopalo protiletecké kryty. Sovětské lodi dopravují do Mozambiku zbraně.

Podle posledních zpráv je prý možno v příštích dnech očekávat uzavření dohody mezi běloškou vládou Ian Smitha s umírněnými černošskými nacionalisty o předání vlády v Rhodésii černošské většině. Věc sama prý už byla rozhodnuta; pouze existuje neshoda o době, kdy vláda má být černochům předána. Zatím co běloši v Rhodésii požadují pro sebe ještě 20 let nadvlády, černoši chtějí, aby jim byla vláda předána do dvou let.

Senegal napaden polními myšmi

Dakar. — V západoafrické zemi Senegalu se katastrofálně rozplemenily polní myši, jichž podle odhadů tam je na 30 bilionů. Mimoto potkani částečně zničili úrodu podzemnice olejné na 660,000 akrech. Celé zemi hrozí hlad. Úsilí bojovat proti myším a potkanům pomocí jedů a plamenometů mělo jen částečný úspěch. Vládě Senegalu tedy nezbývá než žádat pomoc od zemí, produkujících potraviny.

JOSEF V. TOMÁNEK:

ZDRAVICE EUCHARISTICKÉMU KONGRESU

(Ve Filadelfii L.P. 1976)

Na Petrově apoštolské věčné skále
Spasitel nám svatou církev zbudoval;
Filadelfie, v tvé slavné katedrále,
zazní mocná píseň k poctě Krista Krále,
by nám vlast a víru věčně zachoval.

Tam náš světec Neuman sloužil Spasiteli,
chlebem Páně sílil českou ratolest,
ji a Bohu věnoval svůj život celý,
jako lidumil a Boží Pastýř bdělý,
v hoři tibu kříže pomáhal ji nést.

Svatý Otec v Římě, Pastýř všech ras světa,
vřele bude želnat účastníkům všem,
by nás neničila zášť a zloba kletá,
když vrah na nás jedovaté šípy metá,
že jdem s Matkou Páně, za synem Ježíšem.

Jsme zde živou ratolestí českých rodů,
kterým želná Bůh a Panna Maria,
jistě z davu uslyšíme za průvodu:
"Dík a sláva bojovníkům za svobodu,"
"God and Christ Bless Free Czechoslovakia."

Nás, jež drahá řeč a svatá víra pojí,
eucharistický sjezd živí radostí,
naše svorné šiky nechť buřiv nerozdvojí,
Bůh, jenž nás má rád a naše rány hojí,
bude želnat Čechům s nebes výsosti.

(New York, 23. I. 1976)

Msgr. Martin Křížka, vysloužilý farář od Bl. Anežky České v Chicagu, zemřel

Msgr. Martin Křížka

Po déle trvající nemoci vldp. msgr. Martin Křížka zemřel ve čtvrtek 11. března 1976 ve Fairfax Nursing Home v Berwynu, Il., v západním chicagském předměstí. Před minulými vánocemi těžce onemocněl a byl odvezen do katolické nemocnice Oak Park s vážnou srdeční chorobou. V nemocničním léčení zůstal dva měsíce. Byl farářem u Bl. Anežky České v Chicagu a po více než dvě desetiletí byl kaplanem Národního svazu českých katolíků.

Zesnulý msgr. Křížka se narodil v Miloticích u Kyjova na Moravě dne 21. října r. 1895. Po vychození obecné školy studoval na gymnasiu v Kyjově. Když r. 1913 msgr. František Bobal, biskupský rádce z Chicaga, navštívil starou vlast, chicagský tehdejší arcibiskup Quigley jej požádal, aby se tam poohlédl po českých studentech na kněžství. Našel jednoho, a když se vracel jel s ním student Martin Křížka, jedenáctý z 12 dětí rodiny Křížkovy. Msgr. Bobal jej poslal na studie do semináře sv. Františka v Milwaukee. Protože byla 1. světová válka, byl vysvěcen o něco dříve, dne 21. září r. 1918, arcibiskupem Mundeleinem. Hned byl ustanoven kaplanem tehdy ještě české osady sv. Cyrila a Metoděje, kde byl farářem důstp. Tomáš Bobal, bratr monsignora Františka Bobala. Postupně pak kaplanoval v osadě Panny Marie Svatohorské v Cicero a u Bl. Anežky. Farářem se stal u P. Marie Dobré Rady v Chicagu a brzy na to administrátorem u Bl. Anežky, protože msgr. Innocenc Kestl odešel do výslužby. Po jeho smrti r. 1951 byt ustanoven jeho nástupcem. Za všechnu vytrvalou kněžskou práci byl povýšen r. 1953 na monsignora.

Za jeho působení zdvojnásobil velikost školy, postavila se velká osadní síň a moderní fara.

Jakožto kaplan Nár. svazu českých katolíků dal podnět k tomu, aby čeští katolíci v USA darovali dvě velká okna českých svatých a Panny Marie Hostýnské do národní svatyně Panny Marie ve Washingtoně a byla umístěna nad sanktuariem. Podařilo se mu to pomocí štědrých darů jeho osobních přátel z Endicott, N.Y.

Své kněžské zlaté jubileum oslavil dne 6. října 1968 u Bl. Anežky za přítomnosti kardinála Jana Codyho. Slavnostním kazatelem byl tehdy nejdp. Daniel Kučera, O.S.B., rodák z osady Bl. Anežky a tehdejší opat svatoprokopský. Při večerním banketu v Chateau Royal, který zdařile organizovala Mildred R. Janda, tehdejší předsedkyně Distr. svazu, byly zastoupeny tyto organizace: Nár. svaz čes. katolíků, Česká Katolická Jednota, Katoličtí Lesníci a Lesnice, Československá národní rada americká, Moravské spolky, Rytíři Kolumbovi a Mayora města zastupoval tehdejší alderman Otto Janoušek.

Pohřeb zesnulého monsignora Martina Křížky byl v pondělí 15. března z kostele Bl. Anežky na hřbitov sv. Vojtěcha. Zádušní mši sv. sloužil vldp. msgr. V. Staněk za přítomnosti chicagského kardinála Jana Codyho a 16 kněží. Nad rakví promluvil jeho bývalý kaplan a dnešní farář u sv. Cyrila a Metoděje dp. Charles Kouba, R.I.P.

Matematický koutek

Odpověď na příklad č. 6 z minulého čísla:

Váš věk, násobený dvěma je 2x. Po přičtení pěti: 2x + 5. Po vynásobení pěti je 10x + 25. Po odečtení 25 z čísla, které jste udali, dostanu desetinásobek vašeho věku. Jedna desetina je pak tedy váš věk.

Příklad č. 7:

Které číslo má tu vlastnost, že děleno třemi má zbytek 1, děleno čtyřmi má zbytek 2, děleno pěti má zbytek 3 a děleno šesti má zbytek 4?

Upřímné poděkování

DISTRIKTNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ
OBLAST CHICAGO, ILL.

děkuje všem svým členům, bratrským a sesterským organizacím i všem bývalým a nynějším osadníkům farnosti Bl. Anežky České za jejich projevy úcty a vděčnosti u příležitosti odchodu na věčnost

MSGR. MARTINA KŘÍŽKY,

zasloužilého faráře osady Bl. Anežky České na Central Park Ave. a 27. ul. v Chicagu, Ill.,

že se v tak hojném počtu přišli do kostela v neděli odpoledne se zesnulým panem monsignorem rozloučit a v pondělí 15. března 1976 jej doprovodili na hřbitov sv. Vojtěcha.

Úředníci a členové Distriktního svazu českých katolíků mu tímto vyslovují upřímnou vděčnost za vše, co během svého plodného kněžského života vykonal pro blaho věřících a pro náš krajanský národní život v Americe.

V modlitbě vzpomínají a prosí,
abyste na zesnulého vděčně vzpomínali také:

DISTRIKTNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ v CHICAGO, ILL.

Dp. Paul Petrik, O.S.B., kaplan
James Kubicek, předseda
Fred Küssel, místopřed. — Mrs. Elsie Nevsimal, místopřed.
Mrs. Františka Uhlířová, místopřed. — Antoinette Vana, místopřed.
Mrs. Albina M. Marek, korres. tajemnice
Cyril Prikazsky, protokolní tajemník — Mrs. Marie Kaspar, pokladní

SPORT

I. liga kopané v Československu

19. kolo

LOK. KOŠICE — SLAVIE 4:1
Branky: Josza 3, Kozák; P. Herda za Slavii. 4.000 diváků.

BOHEMIANS PRAHA — TRNAVA 2:0
Branky: Panenka 2 (první z úhlu. 1.000 diváků.

ŽILINA — JABLONEC 1:1
Branky: Rusnák; Svoboda, umístěnou ranou z těžkého úhlu. 1.00 diváků.

TŘINEC — SLOVAN 1:0
Branka: Kelčnický. 3.000 diváků.

INTER — DUKLA 1:0
Branka: Levický. 8.000 diváků.

TEPLICE — BRNO 1:0
Branka: Jirousek. 3.000 diváků.

TRENČÍN — OSTRAVA 0:0
3.000 diváků.

PLZEŇ — VSS KOŠICE 2:1
Branky: Štrunc a Michálek za Plzeň; Danko. 3.000 diváku.

TABULKA P. 19. KOLE
I. ligy kopané

	skóre	body
1. Slavie	32:23	22
2. Inter	21:13	22
3. Slovan	35:16	21
4. VSS Košice	40:28	21
5. Dukla	32:24	21
6. Teplice	28:29	21
7. Ostrava	23:25	20
8. Brno	24:18	19
9. Lok. Košice	34:38	19
10. Plzeň	25:33	19
11. Bohemians	25:21	18
12. Trenčín	16:39	18
13. Trnava	23:24	17
14. Žilina	23:33	17
15. Jablonec	17:26	15
16. Třinec	12:20	14

Ve 20. kole se utkají: Dukla-Třinec, Slovan-Žilina, Jablonec-Plzeň, VSS-Lok. Košice, Slavia-Teplice, Brno-Bohemians, Trnava-Trenčín, Ostrava-Inter.

II. LIGA KOPANÉ
16. KOLO

Ban. Bystrica — Kladno 1:1; Sparta — VP Frýdek-Místek 1:0; Vlašim — Prešov 0:0; Liberec — Příbram 2:1; VŽKG — Kys. N. Mesta 2:1; Prievidza — Bardejov 2:0; Nitra — Michalovce 2:1; Pov. Bystrica — Martin 1:0.

První tři mužstva ve II. lize kopané:

1. B. Bystrica	22 bodu
2. VP Frýdek-Místek	22 bodů
3. Sparta Praha	20 bodů

• • •

Přátelské mezistátní utkání v kopané hrané v Košicích
ČSSSR — SSSR 2:2

Branky: 79. Ondruš, 88. Nehoda z penalty; 26. Blochin, 32. Troškin. — 40.000 diváků.

Československo hrálo bez Viktora, Petráše, Bičovského a Pivarníka. Sestava: Kozinka (Bohemians) — Dobiáš (Trnava), Ondruš (Slovan), Jurkemik (Inter), Gögh (Slovan) — Knapp (Ostrava), Šajánek (Inter), Pollák (VSS) — Masný (Slovan), Gallis (VSS), Nehoda (Dukla). Od druhého poločasu vystřídal Knappa Móder (Lok. Košice).

ROZHODUJÍCÍ UTKÁNÍ V HÁZENÉ
o postup na olympijské hry v Montrealu

ČSSR — SVÉDSKO 20:16

Čs. házenkáři museli vyhrát nejméně o tři góly, aby postoupili do Montrealu, neboť v Malmö prohráli 12:14 a to se jim podařilo.

I. liga hokeje

25. kolo

BRNO — SPARTA 8:1
Branky: za Brno Kunc 2, Macháč, Číhal, Fiala, Hrotka, Černý a Kšica po jedné; za Spartu Richter. 6.000 diváků.

JIHLAVA — KLADNO 3:3
Branky: za Jihlavu M. Novák 2, Chalupa; za Kladno Vinš, Nový, Vysušil. 5.000 diváku.

PARDUBICE — PLZEŇ 6:4
Branky: za Pardubice Novák 2, Veith, Paleček, Hanka, a Dočkal po jedné; za Plzeň Kajkl, Košan, Hrachta, Ebermann. 6.700 diváků.

Č. BUDĚJOVICE — LITVÍNOV 2:3
Branky: za České Budějovice Pražák, Dvořák; za Litvínov Tarant, Hlinka, Ulrych. 4.500 diváků.

VŽKG — KOŠICE 6:2
Branky: za Vítkovice Vůjtek 2, Kudela, Keler, Stankovič a Stránský po jedné; za Košice Brunclík, I. Lukič. 2.500 diváků.

BRATISLAVA — INGSTAV BRNO 6:3
Branky: za Slovan P. Šťastný a Žižka po dvou, M. Šťastný a Miklošovič po jedné; za Ingstav Pluskal, Kocourek, Šetek 1.200 diváků.

26. kolo

I. ligy hokeje

PLZEŇ — SPARTA 7:4
Branky: za Plzeň Huml, Ruprecht, Klapáč, Kajkl, Ebermann, Schejbal a Vrabec; za Spartu Fichter, Brdička, Nikl a Kalivoda. 6.500 diváků.

PARDUBICE — JIHLAVA 2:3
Branky: za Pardubice Šťastný 2; za Jihlavu Augusta, Mrukvia, Hrbatý. 5.400 diváků.

KLADNO — BRNO 8:1
Branky: za Kladno Nový 2, Pospíšil, Bauer, Novák, Müller, Křiváček a Nedvěd po jedné; za Brno Kunc. — 5.000 diváků.

KOŠICE — Č. BUDĚJOVICE 0:1
Branku za České Budějovice dal Párth z nahrávky Pouzara. 2.000 diváků.

BRATISLAVA — VŽKG 4:6
Branky: za Slovan Stanek, Mišovič, M. Šťastný, Miklošovič; za Vítkovice Niesner 2, Keler, Černík, Pavlik a Vůjtek po jedné. 1.000 diváků.

INGSTAV BRNO — LITVÍNOV 4:4
Branky: za Ingstav Osmera, Šetek, Stloukal, Hartman; za Litvínov Ulrych, Hlinka, Obrtlík, Waldhauser. 1.000 diváků.

27. kolo

I. ligy hokeje

JIHLAVA — PLZEŇ 5:3
BRNO — PARDUBICE 1:3
SPARTA — KLADNO 2:2
VŽKG — INGSTAV 5:3
Č. BUDĚJOVICE — SLOVAN 3:1
LITVÍNOV — KOŠICE 2:2

28. kolo

I. ligy hokeje

BRNO — JIHLAVA 2:2
SPARTA — PARDUBICE 2:4
PLZEŇ — KLADNO 2:8
LITVÍNOV — SLOVAN 4:2
Č. BUDĚJOVICE — VŽKG 4:3
KOŠICE — INGSTAV 4:4

• • •

TABULKA PO 28. KOLE I. LIGY HOKEJE

Skupina A

1. Pardubice	39 bodů
2. Kladno	38 bodu
3. Jihlava	31 bodů
4. ZKL Brno	29 bodů
5. Plzeň	27 bodů
6. Sparta	26 bodů

Skupina B

1. Č. Budějovice	29 bodů
2. Slovan Bratislava	27 bodů
3. Košice	27 bodů
4. VŽKG	26 bodů
5. Litvínov	24 bodů
6. Ingstav Brno	15 bodů

Zprávy ze Sparty

A.B.A. Chicago

Sparta své prvé mistrovské utkání sehraje 11. dubna s Eagles na Morton West. Manager prvého mužstva Jarda Fajkus měl s vybranými hráči pětidenní přípravu v hale. Byli to většinou mladí hráči, kteří svoji fotbalovou zkušenost teprve získávají. Generační problém řeší manager Fajkus velmi různě, takže ze "starých" zůstávají jen Mirek Rys, Milan Ďuriš a Petr Stasiewicz. Následují bez konkurence tři mladí velice nadějní hráči Mirek Rys jr., Karel Fajkus (syn managera) a Di Bernardo (původem Ital narozený v Argentině). K nim patří ti, kteří minulého roku už hráli za prvé mužstvo — Warren, Keller, Cribari, Graham a Tsoukalas. Z nováčků to budou Gerard, Baker, Hall, Zaban, Ketith, Swearinger, Camela a Veselý. Hlavně bude záležet, jak se chopí nabídnuté příležitosti nováčkové a především na bojovnosti celého mužstva. Cíl je jediný a tím důležitější — udržet se v Major divisi a stabilizovat hráčský kádr prvého mužstva. Manager Fajkus sjednal několik přátelskotréninkových zápasů, aby mohl vyzkoušet všechny hráče a z nich vybrat ty nejplatnější pro sestavu na jarní sezónu. První takový zápas se hrál na Hanson stadiónu 14. března s Wislou bez branek 0:0. Sparta hrála bez Ryse sn., Ďuriše, Fajkuse a Kellera. Přesto podala pěkný a slibný výkon proti favorizované Wisle, která je posílněna několika ligovými hráči z Polska. Při větším štěstí ve hře mohla i Sparta zvítězit. V týmu Sparty se vystřídali tito hráči: Stasiewicz, Zaban, Gajda, Gerard, Markewycz, Tsoukalas, Graham, Cribari, Baker, Di Bernardo, Rys jr., Kopsa a Veselý. Příští přátelský zápas se bude hrát tuto neděli 21. března ve 2 hodiny odpoledne na Morton West proti Liths. Rezerva Sparty bude hrát předzápas proti Falcons ve 12. hod. v poledne. Další přátelské utkání sehraje Sparta se Swaben na jejich hřišti v Buffalo Grove 28. března ve 2 hod. odpoledne. Poslední příprava (zatím nejistá) by se hrála na Morton West 3. dubna (sobota) ve 4.30 hod. odpoledne proti Univerzitě Bloomington, Indiána. At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť SPARTA JE VĚČNÁ.

Přátelé fotbalu v USA, POZOR!

V šestém čísle Hlasu národa, vydaného 7. února, jsme psali, že Američané připravují fotbalový turnaj za účasti Brazilie, Itálie, Anglie a USA. Nyní vám chceme oznámit přesný program těchto zápasů.

První dva zápasy se budou hrát 23. května 1976, USA - Itálie se utkají ve Washingtonu, D.C., a Brazilie - Anglie v Los Angeles. Druhé dva zápasy se sehrají 28. května, USA - Brazilie v Seattlu a Anglie - Itálie v New Yorku. Potom bude následovat dvojzápas ve Philadelphii 31. května, kde se utká USA - Anglie a Brazilie - Itálie. Rozhodně si nenechte ujít některý z těchto zápasů.

MARTINA Z FORMY?

Ve čtvrtfinále tenisového turnaje v San Francisku prohrála Martina Navrátilová s téměř neznámou kalifornskou hráčkou. Terry Holladayovou, 4:6, 6:1 a 1:6. Dodejme však, že velmi zkušený český tenisový harcovník, Jan Kodeš — který ovšem na rozdíl od Martiny žije dále v Československu — v minulých dnech prohlásil, že obstát na mezinárodních turnajích je stále těžší a těžší. Podle jeho slov se nyní konkurence rozrůstá obrovským tempem a člověk si už na turnaji nemůže být jist před nikým. Jako příklad uvedl Kodeš Btuche Waltse, který nefiguruje v americkém žebříčku ani mezi prvními padesáti hráči, a přesto na nedávném turnaji v Boca Rattan v Kalifornii rozdrtil nejlepšího sovětského reprezentanta Metreveliho 6:2, 6:1 a ve finále porazil i známého Američana Richeye 3:6, 6:4 a 6:4.

Ve finále turnaje, zmíněného úvodem, nakonec vyhrála světová hráčka číslo 1, Američanka Chris Evertová, nad houževnatou Australankou Goolagongovou 7:5, 7:6. V semifinále však měla Evertová plné ruce i nohy práce s novým objevem amerického tenisu, Maritou Redondo. Zdolala ji až po tuhém boji 6:7, 7:6 a 7:6. V 1. kole turnaje v San Franciscu porazila Australanka Goolagongová hladce československou reprezentantku, Renatu Tomanovou, 6:0 a 6:0.

Z tenisu ještě stojí zato zaznamenat vítězství týmu Spojených států ve Světovém poháru. Američané zvítězili nad Australany 6:1. V rozhodujících dvouhrách porazil Connora Newcomba 6:2, 6:3 a Ashe zdolal Roche 3:6, 6:2 a 6:3.

KRASOBRUSLAŘI JAKO NA OLYMPIÁDĚ

Světový šampionát krasobruslařů ve švédském Goteborgu přinesl stejné vítěze jako letošní olympijské hry v Innsbrucku. Vítěz soutěže mužů, Angličan John Curry (26 let), který má v kapse zlaté medaile z olympijské soutěže i mistrovství světa a Evropy, ohlásil přestup k profesionálům. Druhý skončil v Goteborgu Kovalev (SSSR), třetí Hoffman (NDR), a teprve další místa patřila zámořským krasobruslařům — Kanaďanu Cranstonovi a Američanům Santee a Kubickovi.

Z žen byla nejúspěšnější Američanka Hamillová (19 let), o jejímž prvenství nemohlo být v Goteborgu pochyb. Stříbrnou medaili si odvezla Eranthová (NDR) a teprve třetí skončila Holanďanka de Leewuová, žijící v Kalifornii.

Sportovní dvojice i tance na ledě jsou už léta sovětskou doménou. Zlatou medaili ze sportovních dvojic opět vybojovali Rodnina se Zajcevem, za nimi skončili východoněmecký pár Kermerová-Oesterreich a další Sověti, Vorobjevová a Vlasov. Z tanečních párů si odnesli prvenství Pachomovová a Gorškov, před svými kolegy ze sovětského týmu, Mojsejevovou s Miněnkovem, a americkou dvojicí O'Connorová-Millns.

AMERIČANÉ VYHRÁVALI, SOVĚTI TRUCOVALI

Na mistrovství světa rychlobruslařů ve sprintu slavili velké úspěchy reprezentanti Spojených států. Světovou šampionkou se opět stala Sheila Youngová z Detroitu před další Američankou Poulosovou a Kanaďankou Burkaovou. Z mužů byl nejúspěšnější Švéd Granath a další místa patřila Američanům Immerfallovi a Muellerovi. Sověti opět zatahovali do sportu politiku. Odmítli se šampionátu zúčastnit na protest proti tomu, že i když

se konal v Západním Berlíně, obdrželi pozvání od západoněmeckého svazu, a nikoli — jak se dožadovali — od orgánů západní části rozděleného německého města. Status Západního Berlína a jeho svérázný výklad ze sovětské strany tedy opět vydal kyselé plody . . . .

KDE JE HRANICE?

Teprve osmnáctiletý Rakušan Toni Innauer skočil na závodech na obřím můstku v západoněmeckém Oberstdorfu 174 metry a vytvořil tak nový světový rekord ve skoku na lyžích. Stejné délky dosáhl i východoněmecký reprezentant, Falko Weisspfleg. Příznačné je, že této sportovní disciplíně se na velkých můstcích přestalo říkat skoky, ale je příhodněji označována za lety na lyžích.

NÁSTUPKYNĚ PROELLOVÉ

Slavná rakouská sjezdařka nalezla nástupkyni ve své někdejší soupeřce, západoněmecké repreventantce, Rosi Mittermaierové. Mittermaierová po závodech ve slalomu v americkém Coloradu získala konečné prvenství v letošní soutěži o Světový pohár. Na Mittermaierové je sympatické, že se nedala deprimovat a odradit od závodního sportu ani řadou zranění, a světového prvenství i olympijských vítězství se dočkala ve věku, v němž už její kolegyně většinou pohodlně přihlížejí soupeření mladších.

A když už jsme u sjezdařského sportu: V Československu je sportovní veřejnost právem rozmrzelá, že z olympijského týmu pro Innsbruck byly na poslední chvíli vyřazeny Soňa Kuzmanová, Droppová a další naděje alpského lyžování. Na olympiádě se nečekaně dobře umístili Dagmar Kuzmanová a Sochor a po hrách se ukázalo, že někteří jiní českoslovenští reprezentanti na tom byli s formou dokonce ještě lépe. Československo však už dlouhá léta neposílá na olympijské hry sportovce na základě Coubertinovy ideje o cti zúčastnit se jich, ale pouze z hlediska pravděpodobného úspěchu, jenž je posléze přičten úspěchu systému. Nominační komise se už přitom mnohokrát přepočítaly a připravily tak československé barvy o příjemná překvapení. Nemluvě už ani o promarněné možnosti zisku nedocenitelných zkušeností pro mladé naděje. Tentokrát se příliš vymlouvat nelze, Innsbruck je prakticky za rohem . . . .

EVROPSKÉ POHÁRY V KOPANÉ

Čtvrtfinále, první zápasy: Pohár mistrů evropských zemí: Benfica Lisabon - Bayern Mnichov 0:0, Hajduk Split (Jugoslávie) - Eindhoven (Holandsko) 2:0, Borussia Moenchengladbach (NSR) - Real Madrid 2:2, Dynamo Kijev - St. Etienne (Francie) 2:0.

Pohár vítězů národních pohárů: Sturm Štýrský Hradec (Rakousko) - Eintracht Frankfurt (NSR) 0:2, Celtic Glasgow (Skotsko) - Sachsenring Cvikov (NDR) 1:1, Anderlecht (Belgie) - Wrexham (Wales) 1:0, Den Haag (Holandsko) West Ham United (Anglie) 4:2.

Pohár UEFA: Dynamo Drážďany - Liverpool (Anglie) 0:0, SV Hamburk - Stal Mielec (Polsko) 1:1, Bruggy (Belgie) - AC Milán 2:0, Barcelona - Levski Sofia 4:0.

• • •

LAUDA MISTR NAD MISTRY

Také druhý letošní závod automobilového mistrovství světa Formule jedna vyhrál loňský mistr světa Rakušan Niki Lauda na voze Ferrari 312 T. Druhé místo obsadil na Velké ceně Jižní Afriky Angličan Hunt a třetí skončil Mass z Německé spolkové republiky (oba na voze McLaren).

PETR HORÁK

Už i vrabci na střeše po 40 let cvrlikají,

že: SOCHOROVA česká cestovní kancelář je nejlepší na americkém východě,

nikdo nemůže lépe vybavit TUZEXOVÉ zásilky do Československa, nebo zařídit návštěvu příbuzných do USA než SOCHOR1.

Zvláště upozorňujeme na snížené letecké okružní lístky na pobyt v Evropě od 22 dní do 45 dní.

Pište nám česky neb anglicky, v kterém čase plánujete cestovat a o jak dlouhý pobyt v ČSR . neb jinde v Evropě se zajímáte.

My Vám nezávazně podáme okružní ceny z Vám nejbližšího místa.

SOCHOR TRAVEL SERVICE

137 Washington Ave., Endicott, N.Y. 13760

JAK ŽIJE ČESKOSLOVENSKO?

Stává se zřídka, ale stává se přeci, že se do tamních novin dostane článek, který hodně řekne o skutečných poměrech v republice. Přetiskujeme vyprávění, které jsme četli v "Hospodářských novinách" č. 49 1975. Je to satira na důsledky plánované ekonomie. Autor se v nadpise ptá: "Kde je tu zakopaný pes?"

* * *

"Viděl jsem za výkladem švédské pily, indické hasáky, anglickou šlehačku. S českým žlučníkem jsem přišel k českému chirurgovi. Napsal si čínskou tužkou diagnozu, zavrzal italskými botami. Potom mi nabídl americkou cigaretu.

"Nepatří to zrovna k zdravotnické etice, ale co byste si nepokouřil," řekl zasmušile. "Nemám totiž zrovna kleště na žlučník . . ."

"Japato," podivil jsem se spisovně.

"Sám nevím, proč nejsou nikde k dostání. Jedna možná příčina tkví v tom, že se chirurgické nástroje vyrábějí ve větších sériích. Z ekonomických důvodů, chápete? Tahleta výroba, to je piplačka. Žádná extra produktivita, žádný valný finanční efekt. Nevyplatí se vyrábět najednou od každého nástroje trošku. Výrobce by si nevydělal ani na známky ROH, chápete?"

Moc jsem to nechápal.

"Výroba lékařských nástrojů je výroba jako každá jiná. Vztahují se na ni stejná ekonomická kritéria. Buď se vyplácí — nebo nevyplácí, jasné?"

"Aúúúú," zavyl jsem.

"Chviličku strpení," řekl útěšlivě. "Kleště na žlučník přijdou ve výrobě na řadu snad ve 4. čtvrtletí 1976, přesně to nevím. Třebas se dočkáte. Zatím se snad sériově vyrábějí pinzety."

"Myslíte, že to vydržím?" zeptal jsem se úpěnlivě.

"Stát se může všechno. Obávám se ale, že mi pak dojdou pinzety. A i kdybych měl pinzety, nebudou možná peány."

"Proboha, to vůbec nic není?"

"Je všechno," odvětil kdesi kdesi kdesi

K. V. RAIS:

VNOUČE

V pátek se vrátil do baráku ve chvíli, když máma byla v chlévě. Na stole mrkala baňatá olejová lampička a před ní ležel tlustý nebeklíč, listů již tuze zabnědlých a na krajích jako od myší okousaných. Bylo na nich několik složených psaní.

Malivánek odhodil čepici, shodil kabát, ale když žena nešla, postavil se k modlitbám, rozevřel vrchní psaní — a četl —

"Prosím vás, abych směla domů, kopejte mne třeba, ale budu dělat všecko, tuze se mi po vás stejská a pořád na vás vzpomínám —"

Složil dopis a sedl za stůl. Bafal, ale nehořelo. Pod čelem se mu ozvala slova, která včera pronesl Škutina: "Na tebe taky bude někdo vzpomínat!"

Když se panímáma vrátila, rychle vydechla: "Ale, ty už jsi doma?" a honem běžela ke stolu, sebrala nebeklíč a hodila jej do truhly.

Šel spát dřív nežli žena, ale tiskna se k stěně, z druhého lůžka slyšel lehynký mlaskot rtů. To se máma modlila [illegible]

V neděli jako obyčejně šel se ženou na ranní; tetka po obědě běžela domů, ale starý se stavil pod lípami, právě naproti starému kostelíčku, v krámě kupce Vraštila; každou neděli tam hodinku čekával, než mohl na kancelář pro peníze. V koutku před oknem měl už svůj stolek, kde s chalupníkem Ježkem a s podruhem Mírou porozprávěl. Když je tam tetka Maternka vyhlédla, říkávala: "Zas už ti tři sedí na trůně a soudí celou vesnici!"

Sedl zády do krámu, kořenku si přidržoval k ústům, čepici měl hodně v týle a nevšímal si, jak se krám plní. Ani nevěděl, že Ježek přišel, nakoupil na týden kávy a cukru, a že mrknuv ke známému stolku, honem uháněl domů.

Tkadlec Můra, maličký vetchý dědous, oděn do modrého pláště o pěti límcích, dal si svou obyčejnou půlku, ale k Malivánkovi nesedl, pil stoje. Malá očka měl pořád plná slz a brada se mu už tuze klepala.

"Tak co, půjdeš odpoledne na tu licitaci?" jen do ucha zašeptal kamarádovi

Baráčník posunul kořenku do druhého koutka, pohleděl na tkalce, zabafl, ale nepromluvil.

"I bodejť bys nepřišel, třebaže ti holka vypadla z klína, nenechbáš ho přec cizím lidem."

"Kdybys ty se staral o své a dal lidem pokoj!" odvrčel Malivánek.

"Inu, jak chceš, můj není!"

"Můj taky ne!"

"Ať — ale dočkám! Jdijdi, žihavko jedna, už jsi na to trochu starý! Kdopak může za svět, my mu čerta rozumíme, ale dítě je tu — Pán Bůh nikoho nadarmo na svět neposílá, a krev je krev!" šeplal Můra a modravou rukou pohladil baráčníka na tváři.

Malivánek opět neodpověděl, rychle se napil, zvolna dýmal.

Můra stál chvilku mlčky a pozoroval kupující vesničanky.

"Nevezmeš si ho ty, vezme si ho ponocná, má dvě, ať má třetí," zase mu nad uchem šeplal.

"Já ji nebráním."

Můra si přitáhl čepici, smutně zakýval a šel mezi kupující; ale hned se zas vrátil.

"Víš, já ti nechtěl předpisovat, ale hoch je jednou tu, Malivánek se jmenuje, a tak jsem myslil, že by u vás byl nejspíš doma. No, dělej, jak rozumíš!"

Baráčník zůstal nehnut; oči měl přimhouřeny a kořenku svíral, až se mu hrst vousů pod bradou příčila.

Kolem pultu zněl hovor a švitor, otázky Vraštilovy a jeho ženy se střídaly s odpověďmi prodavačů, váhy cvakaly, cukr chrupěl, káva chrastila.

"Tak maj se hezky, s Pánem Bohem!"

"S Pánem Bohem, s Pánem Bohem, mají se taky hezky a přijdou zas! A co si přeje ponocná, co?" rychle, stejnohlasně volal kupec.

"Za šest kafe, za dvanáct cukru, pakliček cikorky, za čtvry perníku —"

"Tady máme za šest kávy, tu je za dvanáct cukru, baliček cikorky — za čtvry perníku do buchtiček, aby se vám dobře povedly — tak děkuju hezky, zaplať' Pán Bůh a přijďte zas brzo!" a při tom proudu řeči zásuvky jen skřípaly a buchaly.

"Ale vy jako byste se chtěl ženit — zase jste zapomněl — ještě dvakrát po krejcaru něco sladkého do kornoutku." vesele, zdravým hlasem ozvala se černovlasá ponocná, žena prostředních let, malá, ale široká, lící snědých, hrubých, ale dobrých očí.

"I podívejme se na ponocnou! Komupak vy kupujete něco do kornoutku, snad nemáte vnoučata?" a tlustá selka se rychle zasmála.

"Tot' víte, panímáno, že nemá, ale mám ty dvě obecní děti —," mírně odpověděla ponocná a na konci zakývala.

Malivánek nachýlil hlavu k pravému rameni.

"To jen co je pravda, naše ponocná na ty děti zadarmo nebere, každou neděli mají buchtu s pernikem a něco sladkého v kornoutku vždycky jim přinese." sekaje cukr, vypravoval Vraštil.

"I z těch tří jednušek, které na každé dostávám, bych je sotva uživila, proto to musí pomoct soukat. Ale jináč je máme jako své, ani nám nenapadne, odkud které přiběhlo, a ony si taky nevzpomenou. Já vím, že až půjdou od nás, opláčeme je oba. Ani bych to přes srdce nepřenesla, abych jim v neděli nepřinesla z kostela kornoutek sladkého; až do večera z toho potom mají radost a žádný nechce začít jíst anebo dřív dojíst. No, opatruj vás Pán Bůh, s Pánem Bohem!" a uháněla z krámu. Kupec odbýval jiné, ale v hovoru se pokračovalo.

"I to já taky z kostela s prázdnem nesmím, nějakou tu marcipánovou hloupost musím přinést, nebo by mi ukousali z perníku a bylo by málo do buchet." smějíc se vypravovala Maternka.

"U nás to dělávala babička a děti ji vždycky už vyhlížely — i ten Franta, a je přeci už odrostek!" přišveholil Můra.

"Vždyť jsme to dělali taky tak; kolikrát si vzpomínám, jak jsme našeho tatínka čekali z Paky nebo z Hořic, a nepřinesl nikdy než tu housku nebo v létě každému za krejcar angreštu. Člověk na to do smrti nezapomene."

"To máte pravdu, ale věřte mi nebo ne, ale když mi má nebožka umřela, nejvíc mi to stáhlo srdce první neděli po funuse. Jindy ji ty synovy děti vyhlížely a ji s nimi, a jako dnes ji vidím, jak se v tom svém hnědém salupě po návsi táhla, v jedné ruce nebeklíč, v druhé, růžencem obtočené, tři preclíky. Už se chuďas celá klepala, a když to těm našim dětem dávala, zrovna ji oči svítily. A tak tu neděli po funuse děti seděly jako zařezaní, a když lidé chodili z kostela, bylo ve světnici jako v hrobě a potom jsme spustili všichni!" slzy maje v očích, kolem malých úst úsměv, srdečně vypravoval tkadlec a drobné rty se mu velmi třásly.

"A je to hloupost — preclík — víte, třebaže taky krejcaru není nazbyt; ale je to radost starého člověka z vnoučat!"

"No právě, právě, a u těch dětí zas naopak!" dodal Můra, a obrátiv se zas k Malivánkovi, poklepal mu po rameni a šeplal: "No, tys, chuďáku, už dávno dětem nic z kostela nenosil — jaká pomoc!" a obrátiv se ke kupci, řekl: "Tak za dva těch ořechů, teď musím já něco nosit, když babička už nenosí!" Dostav ořechy, strčil je do kapsy, a vesele jimi zachrastěv, dal s Bohem.

Krámek byl již téměř prázdný, když si Malivánek přirazil čepici k uchu a kolébal se k pultu.

"Tak tady za dva těch ořechů —," zahrčel a sázel krejcary.

"I čerta — taky ořechy!" zachechtal se kupec.

"Tady jsou peníze — zdrávi byli —," a baráčník vyšel z krámu.

Asi po půlhodině loudal se od panského domu dolů do vsi. Šel skrčenější než kdy jindy a hlavu měl ještě víc v ramenou.

Slunce stálo nad chalupami po východní straně topolů, jež rozestíraly dlouhé stíny. Vzduch byl jako sklo a vzdálené lesy černé, jako by byly jenom na hod kamenem. Nad hájovnou se třásl vzduch, takže se zdálo, že si ten baráček poskakuje. Snítky topolů se leskly a visely z nich červené třapce. Představených děvečka jdouc přes dvůr, na zádech nesla veliký koš a zpívala, až se to rozléhalo.

"Představený doma?" volal na ni Malivánek.

"Doma, doma," odpověděla a tejnořila dál.

Baráčník se šoural ke staveni; pořád hleděl k zemi, ruce mu visely stranou, nohy ledva vlekl; kořenku měl v kapse, rty přilnuty k dásním.

Vešel do jasné, prostranné světnice, sundal čepici, vlasy shrnul s čela a zabručel: "Dej Pán Bůh dobrýtro!"

"Dej to Pán Bůh, vítám vás, Malivánku!" a představený, ještě mladý muž s převislým kaštanovým knírem, šel hosti naproti.

Tři kluci si na lavici u kamen dělali z prkénka a bandoru houpacího panáka a tuze si nevšimli.

Malivánek se rozhlédl z kouta do kouta, a zadívav se na děti, ukázal na prostředního.

"Tenhle je ten — náš?" ptal se zhluboka a chrchlavě zakašlal.

Vtom již také představená, buclatá panímáma, bosa, oděná jenom v kanduš, prostovlasá, vběhla.

"I to jsou k nám hosti!" volala, "díváte se na vnouče, díváte? Je jako náš, jako by tu byl býval odjakživa; pořád by si jen hrál a plete si jména, místo Ferdík říká Józo a místo Lojzík Pavlík — snad tam, kde byl, za Prahou, měli takové děti. Ale zvykl si u nás hned, jenom první tři dni plakal, no nedivme se, šest roků tam měl doma. I jojo, takové dítě má za živobytí kolik domovů, kolik mám a tátů, jenom ne ty pravé, jenom ty ne!" Mluvila pořád slaběji, přikyvovala si a zmlknuvši mžikla na Malivánka.

Děti ustaly ve hře a zavalitý prostřední klučík ustoupil až ke stěně, hlavu sklonil k prsům a zpod víček hleděl na cizího strejce.

Pokračování

Osmý sjezd SVU

Námětem osmého sjezdu Společnosti pro vědy a umění, který se bude konat od 13. do 15. srpna 1976 v hlavním městě Spojených států, Washingtonu, bude přínos Čechů a Slováků Spojeným státům a Kanadě. K výběru tohoto tématu přispěla i skutečnost, že právě letos slaví Spojené státy 200. výročí svého vzniku.

Sympózium o Františku Palackém povede prof. dr. Josef Žáček z university státu New York v Albany, o Pražském lingvistickém kroužku se bude jednat ve skupině, vedené profesorem doktorem Michalem Zarečňákem z Georgetownské univerzity ve Washingtonu, a sympóziu o historii a národním životě českých a slovenských organizací v Severní Americe bude předsedat dr. Čestmír Ješina z Washingtonu. Zbývající dvě sympózia se budou zabývat vynikajícími osobnostmi českého a slovenského původu, které v minulosti prospěly americkému umění a vědě, a historii a úlohou českých a slovenských organizací v Severní Americe.

Na programu osmého sjezdu Společnosti pro vědy a umění jsou také zasedání o příspěvku Čechů a Slováků hudbě ve Spojených státech, které bude řídit prof. dr. Jaroslav Mráček ze San Diega v Kalifornii, dále o náboženském životě Čechů a Slováků v Americe, jež povede dr. Miloš Štrupl z Tampy na Floridě, diskusi o podílu příslušníků našich národů na hospodářském poli Severní Ameriky má řídit dr. Jaroslav Polach z Washingtonu, zasedání historické sekce Společnosti pro vědy a umění povede profesor Josef Anderle z univerzity v Severní Karolíně, jiná sekce se bude zabývat současnými československými vědeckými osobnostmi na amerických vysokých školách a sjezdu Společnosti pro vědy a umění využije k svému zasedání také žurnalistická sekce této organizace.

V sobotu 14. srpna dopoledne pravděpodobně proběhne slavnostní plenární zasedání Společnosti. TS SVU

Bude dáván koncert k poctě skladatele Husy

Chicago. — Chicagská hudební kolej university Roosevelt pocti tuto středu v 8 hodin večer hudebního skladatele Karla Husu koncertem z jeho skladeb. Kvarteto krásných umění a členové profesorského sboru koleje předvedou Husovo Třetí kvarteto, za které obdržel cenu Fulitzer, jeho Houslovou sonátu, Divertimiento pro dechovou hudbu a bicí nástroje, Sonátu pro klavír a Elegii a Rondo pro saxofon a klavír.

Husa, hudební skladatel českého původu, bude sám dirigovat Divertimiento. O své hudbě promluví při diskusi, která se bude konat příští středu v 3:00 P.M. v Ganz Hall, 430 S. Michigan.

VOICE OF THE NATION

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

1850 — 1920

By JOSEPH CADA

(Continued from last issue)

The mechanics by which parishes were started varied from one locality to another. Sometimes the missionary encouraged the building of a simple log or clapboard church. In towns and cities the so-called "burial societies," insuring members for the cost of a funeral and functioning as forerunners of Catholic benevolent orders, most frequently became parish charter members. In rural regions the initial churches developed from prayer meetings at the home of some farmer, where in the Apostolic manner the devout assembled to sing hymns, pray, and read the Scriptures. School houses and courtrooms, as, for example, the one at Wahoo, Nebraska, often served as temples for Sunday morning devotions and Holy Mass. Parishes in the Wisconsin backwoods and on the Iowa Prairie or Nebraska Plain *sprang up in this manner.*

The history of four or five churches among those in existence during the 1860's will indicate the problems and achievements of Czech parish life to and through the 1890's. The stately Saint Wenceslaus at New Prague, Minnesota, and the idyllic Holy Rosary at Hostyn, Texas, dating to 1856 and 1869 respectively, are random selections of prototypes of Bohemian country churches. The beginnings of New Prague parish dated to a time when the first Czech settlers penetrated the primeval forests of Southern Minnesota, during the middle fifties. Spiritualy inclined, the Bohemians established a parish fund of forty acres of land. In 1858 they raised a mission log church by dint of common effort and secured for occasional services a priest from the Benedictines at Shakopee. In 1861 Father Peter Malý became their resident pastor. He boarded with the parishioners until these built a log cabin for his use a year later. In 1862, unfortunately, a catastrophe, only too frequent in rural parishes, befell New Prague — the church burned down to the ground. After five years, when twenty acres of the original endowment were sold, a new structure was put up. Annals of the parish show that every parishioner agreed to help with the construction and appeared at the building site at 7 A.M. each working day. Every one who farmed a claim was required to contribute ten dollars as an original gift to the church and to share all further expenses pro-rated per capita on the number of individuals older than seventeen years in each household.

From 1875 to 1877 Saint Wenceslaus experienced a critical period of its history. The event, which shook it to its foundations and activated many of its parishioners to abandon their Faith, was the old story repeated time and again in the life of not only Czech-American but also German and Irish-American Catholic parishes. The issue hinged on the question who should hold the deed to the property of the church. Was it the parishioners, who contributed to its erection and upkeep, or the bishop of the diocese? Though there were variations of the question, as can be seen by comparing the instance of New Prague with other localities where a similar problem existed, the results in all places were uniform. The less loyal and disciplined parish members were lost to the Church and in some instances became its bitter enemies.

The custom of deeding the parish to the bishop enjoyed a precedent in the American dioceses. Unfortunately, every now and then it happened that when the bishop died his heirs in the process of probate would involve church properties in their claims or creditors would demand a satisfaction of the bishop's debts from the churches. To obviate this situation, the Bishop of Saint Paul in 1875, requesting the deed to Saint Wenceslaus, asked that the trusteeship be vested in a committee consisting of himself, the Vicar General, the local pastor, and two parishioners. The demand was resisted at New Prague in the belief that such an incorporation would give the bishop the privilege of disposing of the parish at will. After much wrangling, in which the parishioners stood adamantly by their alleged property rights, the Bishop resorted to the drastic step of placing in 1877 Saint Wenceslaus under an interdict. During the second half of the year ministrations of the Sacraments ceased. The plight of the parish moved Father Aloysius Plut of Shakopee, a Slovenian, who administered the church in 1868, to intercede with the Bishop for a group of repentant parishioners. Before the year ended services were restored.

Though Saint Wenceslaus suffered considerable loss by the defection of a number of Czech and German families who refused to submit, it grew by the influx of a multiplying immigration which followed 1880 and concentrated, among other localities, also in Minnesota. Parochial education, begun in 1878 in a one-room schoolhouse, prospered successfully. In 1885 a building for the nuns was erected together with dormitories for school children who because of great distances found it hard to commute daily, and in 1890 a four-room school was raised. The old church, after having been remodelled and enlarged, was replaced by a large new structure in 1907, at the cost of $53,000. In 1908 a new parsonage, the third since 1862, was dedicated.

RURAL CHURCHES OF EARLY CZECH AMERICA

The origins of Holy Rosary at Hostyn reached back to 1856, when a number of Moravians settled in the vicinity of Bluff, Texas. Bluff was officially renamed Hostyn in 1921, the name given to it by the Moravian Czechs, in honor of the principal pilgrim shrine in Moravia, dedicated to Mary. The region before the coming of the Moravians was already occupied by the Germans and Poles. Its Catholic traditions, moreover, dated to the time when Mexico still owned the territory of what became the Texas Republic in 1836. The missionary who visted the church at Bluff also offered Holy Mass in the homes of the Moravians in the 1860's. In 1868 the Moravian Czech colony of Bluff established an elementary school and a year later consecrated a wooden church to Mary, Queen of the Holy Rosary. After the failure of the Polish revolution in 1863, a large number of Polish refugees moved into Bluff, and the church was served by Polish missionaries with whom the Moravian parishioners could communicate readily.

The Moravian settlement prospered and developed successfully in the last decades of the nineteenth century. Moravian farmers bought out the holdings of the older native occupants of the land and the growth of the community was mirrored in its parochial expansion. In 1874 a new school was necessary, and in 1876 the parish secured for itself a resident priest by the construction of a parsonage. It was not until 1884, however, that the church finally received a priest of the same nationality as the faithful. In 1888 the old church was torn down and replaced by a new structure. The latter stood until 1906, when it was destroyed by fire, forcing the congregation to build its fourth place for worship. Because of its antiquity and symbolic association with the favorite Moravian shrine, Hostyn has today become a spot endearing to all Texas Moravians.

(Continued in next issue)

Dr. Ludvik Nemec:

A Documentary About Czech Inquisition and Its Beginnings

Die Anfänge einer Standigen Inquisition in Böhmen. By Alexander Patschovsky. Beiträge zur Geschichte and Quellenkunde des Mittelalters. Bd. 3 (Berlin-New York: Walter de Gruyter, 1975. Pp. XIX 319. DM 80'00).

This work is an excellent piece of research on the Czech inquisition against heretics living in the countries of Czech Crown. Through new sources, the author succeeded in bringing a revision of the previous outlook on this institution, which can be singled out as one important center as to be compared to others in Europe.

After the preface, abbreviations and detailed bibliographical literature, the author presents a new source **Modus procedendi inquisitorum** in two parts, (a) analytical perspective of the handbook for inquisitors, as contained in the manuscript known as **Wolfenbüttel 311 Helmst**, serving as source for the Czech Inquisition in the first half of the 14th century and (b) its critical edition, thus making the work as documentary, the most welcome contributions on Bohemica.

Although mentioned already in Mathias Illyricus' **Catalogue** this monuscript was found by Otto von Heineman in Herzog-August library in Wolfenbüttel and published in 1884. It is from the second half of the 14th century. In addition to this the author utilizes some of French Inquisitors' handbooks and some of Czech usage. Source of all was the **Doctrina de modo procedendi contra hereticos**, from which most of the handbooks were materially saturated.

The author deals with handbooks of the Inquisitors active in Bohemia: Walther, bishop of Suro, who had process against Italian physicist Richardin of Pavia in 1315-16. This was followed by Magister Thomas Blasů de Praga (d. 1345), the first designated inquisitor by the bishop. He was succeeded by Dominican Colda who in 1318 became a provincial and was appointed inquisitor in Prague by Pope John XXII. The same named Franciscan Hartman of Pilsen for Moravia and Peter for Prague (1335) With great zeal also excelled the Dominican Swatibor of Dlouhá Ves, who was named inquisitor by Pope Clement VI. Perhaps simultaneously Dominican Rudolf was appointed by Ernest of Pardubice, bishop of Prague. The most important, perhaps, was Dominican Gallus of Neuhaus, named inquisitor of Prague by Pope Benedict XII on July 1, 1335. From him are several handbooks for he was very active and inquisitor for 13 years when he died in 1348. Under him Franciscan Peter of Naćeras worked in Olomouc.

It is clear that by 1318 the office of the Inquisition was established in Prague and that by the effort of Bishop John of Dražice. While the author argues that there was not a rivalry between episcopal and papal inquisition, there seems to be verified that occasionally collision would appear between inquisitors and bishops, as it was in the case of Bishop John of Dražice, who was suspended by Pope John XX in 1318 since he changed an inquisitor's sen-

(Turn to page 16)

Bishop Abramowicz Visits Holy Trinity Croatian Church

His Excellency Most Reverend Bishop Alferd L. Abramowicz, D.D., auxiliary bishop of Chicago, will administer the sacrament of Confirmation at Holy Trinity Croatian Church, 1850 S. Throop Street, Chicago on Saturday, March 20, at 4:00 p.m. during a concelebrated Mass. Over 100 children will be confirmed that day. Sister Olga, principal of the school has prepared this class. Father Stephen Budrovich, O.P., is the pastor of the parish.

Ladies' Day of Recollection at Holy Trinity

A well known Dominican priest, Fr. Charles John Corcoran, O.P., professor at the Institute of Theology in River Forest, Ill., will be retreat master for the ladies of Holy Trinity Croatian Parish, 1850 S. Throop St., Chicago, this Sunday, March 21. The first conference will be at 10:00 a.m.

Benediction in church will conclude the retreat, after which dinner will be served in the church hall.

REFLECTIONS ON DIALOGUE

"I regard prejudice against [the Catholic] Church as the deepest bias in the history of the American people."

Professor Arthur M. Schlesinger, Sr
Harvard University

* * *

Since November 24, 1975, major Philadelphia daily newspapers have been filled with letters, editorials and opinion columns supporting or condemning John Cardinal Krol. Ironically, the Cardinal has been called both a defender of religious freedom and an anti-Semite.

At the annual meeting of the National Conference of Catholic Bishops, Cardinal Krol offered an amendment to a document which applauded improved Catholic-Jewish relations. In appealing to his fellow bishops, Krol warned that it would be "a disservice to our Jewish friends" if the document did not acknowledge an area of sharp difference between Catholics and Jews. He reminded his audience that **certain Jewish interest groups persistently oppose the use of tax funds for the education of children in Catholic schools.**

In addition, the Cardinal decried the defamatory tone of some legal briefs submitted by Jewish interest groups. These briefs, which oppose education and health benefits for Catholic children, often "exude hatred, resort to lies, distortions of fact and forms of sarcasm," Krol said.

Immediately following Krol's remarks, the Philadelphia papers were swamped with letters of outrage charging the Cardinal with anti-Semitism. One writer insisted that "Krol has finally outdone himself in blatant racism and deliberate efforts at divisiveness." Another charged that "Krol's statements may only serve to ignite the smoldering fire of hatred directed at Jews." A third likened Krol to a deadly enemy of the Jewish people saying, "move over, Yasir Arafat, and make room for the Cardinal."

A major Jewish interest group reacted by denying that its legal briefs are defamatory in tone. Another claimed its opposition to education and health benefits for Catholic children is merely a noble defense of the Constitution.

Responding to the Cardinal's charges of defamation, Esther Polen, president of the Jewish Community Relations Council, contended that "we believe the briefs presented to the U.S. Supreme Court . . . contain no statement which can be construed as indicating antagonism toward any religious group."

These denials of defamation stirred response from another quarter. Attorney William B. Ball, counsel in many of the Supreme Court cases referred to by Cardinal Krol, wrote an article in the "Catholic Standard and Times" of Philadelphia providing substantial evidence that Krol's charges are correct.

In his article, Ball cites Jewish interest group briefs filed in the 1971 "Lemon" case and in the 1975 "Meek" case as defamatory in tone.

In "Lemon," a Pennsylvania law which authorized the state to purchase secular services from nonpublic schools was under court challenge. **The American Jewish Congress, the American Jewish Committee, the Anti-Defamation League, the Central Conference of American Rabbis, the National Council of Jewish Women and the Union of American Hebrew Congregations filed a brief appealing to mistrust and bigotry.**

Ball quotes the brief as asking the preposterous question. **"How can there be the assurance that a teacher, teaching mathematics in a Catholic parochial school, . . . will not use the rosary beads for teaching counting?"**

In this same "Lemon" case, the brief of the American Jewish Congress uses an appeal to racism, according to Ball. The brief charges that a purchase-of-services arrangement with nonpublic schools "significantly contributes to the maintenance and aids perpetuation of the segregated pattern which permeates these (largely Catholic) schools."

The American Jewish Congress brief cleverly suppresses the fact that there are more than 16,000 black children, many of whom are Protestant, in the Philadelphia Catholic schools. In addition, no mention is made of sociological findings that indicate both black Protestant and Catholic parents hail Catholic schools as providing the best educational opportunities for their children.

The 1975 "Meek" case challenged another Pennsylvania law. The Pennsylvania legislature, **in ministering to all handicapped children, authorized public school teachers to enter nonpublic schools to help children who have learning disabilities.** Unmoved by the simple justice of this public policy decision, the Pennsylvania Jewish Community Relations Council, along with allied Jewish groups, filed a brief to deprive disabled children of needed aid.

Ball characterizes the JCRC brief as appealing to religious bias and suspicion. **The brief argues that any remedial materials provided for the use of Catholic school children "can be used to construct crosses, crucifixes and altars, and it is a fair guess that in many church schools they are used for exactly those purposes."**

Rejecting fact and appealing to anti-Catholic sentiments, the **JCRC brief suspiciously remarks that "maps, charts and globes, and instructional materials can easily be used in connection with a recruitment campaign for religious vocations and missionary work."**

In a charge of un-Americanism, the JCRC brief accuses Catholics with an attack on the Constitution. The brief calls Catholics guilty of an "approach that views the Establishment Clause as an evil."

The "Catholic League" asserts that Catholics do not look upon the Establishment Clause of the First Amendment to the Constitution as an evil. Nor did Blacks look upon the Equal Protection Clause of the Fourteenth Amendment as an evil though it was used, at one time, to deny them full citizenship.

Catholic legislative efforts for education tax funds are inspired by the conviction that the First Amendment guarantee of religious freedom is the most lofty guarantee of the Bill of Rights. Catholics decry efforts by Jewish and other interest groups to suppress religious freedom in education in the name of the Establishment Clause, just as Blacks decried efforts by powerful interest groups to suppress their equal rights in the name of the Equal Protection Clause. This suppression of religious freedom in education "literally turns the Religion Clause on its head," as Chief Justice Burger declared in the "Meek" case.

Cardinal Krol has every right to decry the defamatory tone of Jewish interest group briefs. He has every right to ask why the most influential and prestigious Jewish interest groups persist in efforts to turn the Religion Clause on its head whenever a law is passed aiding children in Catholic schools.

Cardinal Krol received an answer to his question from Rabbi Marc Tannenbaum of the American Jewish Committee. **After scoring the Cardinal by characterizing his remarks as "abominable" and as "a wart on an otherwise healthy body,"** Tannenbaum said that Jewish interest groups are "merely upholding the law of the land as interpreted by the Supreme Court" by opposing aid to Catholic school children.

A review of Jewish interest group action proves otherwise. For example, in 1974, the Maryland legislature overwhelmingly pased a law providing textbooks and bus rides for children in Catholic and other private schools. In previous cases the Supreme Court had ruled such benefits constitutional.

Did the American Jewish Congress, the American Jewish Committee and the Anti-Defamation League use their immenes legal and political influence to defend the Constitution when this Maryland law was attacked? No, they joined the attack to deprive Catholic parents of their First Amendment guarantee of religious freedom and their Fourteenth Amendment guarantee to equal rights under law. They joined a coalition of anti-Catholic groups to deprive Catholic children of textbooks and bus rides in a state-wide effort to repeal the law by popular vote. They succeeded!

This heartless political attack on the rights of children and their parents was clearly not born out of a high-minded concern for the Constitution. It bluntly gives the lie to Rabbi Tannenbaum's defense of Jewish interest group attacks on Catholic education.

Jewish interest groups are very selective in protecting the Establishment Clause of the Constitution. A curious pattern develops as one looks across the range of institutions in American society. If Jewish institutions are members of a class of institutions not overwhelmingly Catholic, they have nothing to fear from Jewish interest groups. On the other hand, inclusion in a class of institutions whose members are overwhelmingly Catholic, leads to nothing but trouble.

For example, Jewish parochial schools (mostly Orthodox) have the misfortune of being a small minority of parochial schools, most of which (80 per cent) are Catholic. Jewish children in Jewish parochial schools are deprived of religious freedom by Jewish interest groups just as Catholic children are. Why? Because Jewish interest groups hostile to Catholic schools have judged the injustice wrought upon Jewish children a small price to pay for an effective crusade against children in Catholic schools.

Jewish universities and medical centers share a better fate. They are not members of a class of institutions overwhelmingly Catholic. Yeshiva University, a Jewish institution, receives yearly millions of dollars of government aid with nary a challenge from the American Jewish Congress, the American Jewish Committee or the Anti-Defamation League. Interestingly, the Rabbi Isaac Elchanan Theological Seminary, which offers work leading to rabbinical ordination, is affiliated with Yeshiva.

For example, the State and City of New York turned over to Yeshiva control and operation of two hospitals that cost taxpayers $115-million.

(Catholic League for Religious and Civil Rights Newletter, Feb., 1976)

BOHEMIAN CABARET IN CLEVELAND

The Third Annual Bohemian Cabaret will take place on Saturday, April 3, 1976, at the Bohemian National Hall, 4939 Broadway Ave., Cleveland, O. A program of Bohemian songs, dances ,and skits will be presented at 7:30 p.m. under the direction of Jaroslav Mec.

Bohemian Goulash Dinners will be available from 6:00 p.m. prepared by master chef Josef Petrzilek.

This B.Y.O.B. affair will benefit the Bohemian Radio Program produced by Joe and Lucille Hezoucky, heard Thursdays at 9:30 p.m. over WZAK-FM. Joe Hezoucky and his Orchestra, featuring Marie Danek, will provide dance music beginning about 9:00 p.m. Mr. Hezoucky may be reached for reservations and details at 341-0899.

OBITUARIES

Bessie E. Psenicka, Riverside, Ill., sister of Florence Mandl and the late Mayme Plachetka, Lillian Psenicka, and Raymond Pseniska. Funeral Monday, March 15, from St. Mary church, Riverside, Ill. Interment St. Joseph cemetery.

Marie (Cerny) Liska, wife of late Alois Liska and Thomas Cerny. Funeral Monday, Mar. 15, from St. Odilo church, Berwyn, Ill. Interment family lot.

Charles James Prchal, age 65, husband of Joan C. (née Beson), father of two, grandfather of three, brother of Ethel Simanek, Anna Simpack, and Lillian Prchal. Funeral Monday, Mar. 15, from Drake and Son Funeral Home, 5303 N. Western Ave., Chicago, to St Jerome church. Interment St. Joseph cemetery.

Joseph M. Havranek, Cicero, Ill., husband of Lillian (née Misicka). Funeral Friday, Mar. 12, from Mary Queen of Heaven church. Interment Queen of Heaven cemetery.

Rose Vacha (née Kohout), Chicago, wife of the late James B., mother of George Vacha, Marie (Edward) Bastyr, and the late James Vacha, grandmother of 8, great-grandmother of 10. Funeral Saturday, Mar 13, from St. Leonard church, Berwyn, Ill. Interment St. Adalbert cemetery.

Catholic Foresters' Czech Association Communion Sunday

Members of the Chicagoland Associated Czech Courts of the Catholic Order of Foresters will assemble for their Annual Communion Sunday at St. Ludmilla church, Albany Ave. and 24th St., Chicago, on April 11, at the 9 a.m. Mass, after which breakfast will be served in the parish social center.

The association consists of 23 Courts, eleven of which were part of the former Central Catholic Union, a Czech fraternal organization which merged with the Catholic Order of Foresters.

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Sishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of
VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

BOOK REVIEW:

Our Mother Mary Katharine Drexel

by Fred Braithwaite

(Conclusion from last issue)

Second daughter of the wealthy banker, Francis A. Drexel, Katharine was born in Philadelphia on November 26, 1858. A happy, vivacious child, she had been taught from earliest childhood that the possession of material wealth creates the responsibility of sharing with the needy. For her wise and gracious step-mother, Emma Bouvier Drexel (her own mother had died shortly after Katharine's birth) carefully reared her three daughters in the cultured refinement of a happy home, wherein each one was, nevertheless, held responsible for regular duties. She encouraged them to establish and teach in a Sunday School for poor children near their summer home in Torresdale, outside Philadelphia. When they traveled in Europe, she approved their sending weekly compositions in form of friendly and descriptive letters to their private tutor for correction. And once a week they helped her distribute supplies to the needy who assembled at their home.

Katharine developed into a charming and beautiful young woman and took her place in elite society. And while she enjoyed travel, dancing, horseback riding, her heart longed for total giving of herself for God's Glory. Now that both her father and mother had gone to their eternal reward, she thought more and more earnestly of becoming a contemplative religious.

Thus, when the Holy Father spoke, she saw her life's work mapped out for her. With characteristic courage and straightforwardness, she bade farewell to her two sisters, Elizabeth (Mrs. Walter G. Smith, d. 1890) and Louise (Mrs. Edward V. Morrell, d. 1945), and in 1889 entered the novitiate of the Sisters of Mercy in Pittsburgh. Here, unknown to her companions, she began her training in the religious life.

When in 1891 she was ready to pronounce her vows, the Congregation of the Sisters of the Blessed Sacrament came into being, and she was the first Superior General. By this time also her zeal had embraced the needs of the Colored People of our country. She and her religious daughters then would labor lovingly to bring both the Indians and the Colored People to membership in the Mystical Body of Christ.

With incredible swiftness and the surmounting of numerous obstacles, her missions and schools began to dot the land, from the far West, to the deep South, and in the large industrial cities of the North. Her great fortune was spent entirely in spreading the Kingdom of Christ, while she personally observed strictest poverty. With a spirit of spontaneous joy and gentle, maternal firmness she led her sisters, constantly urging them to try to achieve perfect charity in their service of Christ in the souls of the Indians and Colored People.

In choosing the Blessed Sacrament as the sublime center and divine model of her congregation, she had made her sisters both adorers and missionaries. "The Eucharistic spirit of our Congregation," she wrote, "makes all of us but one heart and one soul in God, — but one Eucharistic offering with our Lord in the Blessed Sacrament, through Him, with Him, and in Him, to the Eternal Father."

On March 3, 1955, it pleased the Lord to call His faithful servant, Katharine Drexel, to the glorious place in His Kingdom which he had prepared for her. Now she was to know for all eternity the joy of having helped thousands of souls to eternal beatitude in the unutterable embrace of the Father.

Today, Mother Katharine's more than 550 daughters, the Sisters of the Blessed Sacrament, continue her work in 63 missions in twenty states of the U.S.A. They labor and pray that the wish of Christ be fulfilled: "That they may be one, as we also are one: I in them and Thou in Me, that they may be made perfect in one." (John XVII:23.)

(Mother Katharine Drexel lived to a very high age of 97 years, using all her wealthy heritage of a millionaire's daughter for the poor Indians and Negroes of the U.S., providentially protected to do so as is evident. A great example for our day for the rich of our country. She expended all her wealth of her inheritance for these poor people.

One day she may grace our altars as St. Mother Seton. — Editor.)

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE.

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Exhibition of Photos from Czechoslovakia

Approximately 50 photographs by Jan Saudek, a Czechoslovakian photographer living in Prague, will be shown in Lacy Armour Gallery of The Art Institute of Chicago from April 10 through June 28. The exhibition is made possible by a grant from the Charles and Ruth Levy Foundation. The Levy Foundation has also purchased the photographs in the exhibition for the Institute's permanent collection.

Jan Saudek is a photographer whose work has only been shown on a few occasions in this country. This exhibition is his first one-man show in Chicago and will include work from 1960 to the present. All of the photographs were taken in Czechoslovakia, mostly in Prague. Saudek's children, relatives, and friends are the subjects of most of them. The photographs were printed especially for the Art Institute.

Jan Saudek was born in Prague in 1935. He was educated in Prague and began to work in factories at the age of fifteen. He is still a factory worker. His first photography began in the 1950's with a Baby Brownie Kodak camera. Other than his own cultural influences, Saudek says that he was influenced by the American comics which were used to wrap food sent to Czechoslovakia just after World War II. In 1969 he made a visit to the United States and stopped to show his photographs at the Art Institute. From that time on the Institute's Assistant Curator of Photography, David Travis, has corresponded with Saudek and from his letters and proof sheets organized this exhibition.

Although Saudek prefers that the photographs speak for themselves, he has written, "The photographer's work is only a small pebble in a gigantic mosaic in which man celebrates his world. I have tried to make a record of what I felt and it is up to the observer to judge if I was able to tell something about the lives of a few people in one country . . ."

TEL-MED

Nearly 12,000 telephoned requests for "health messages" have been answered by TEL-MED, the new public service program of the Chicago Medical Society, in the first month of operation.

TEL-MED was inaugurated on February 4. Calls since then have averaged about 3,000 per week. The TEL-MED number is 663-5600. It is in operation from 9 a.m. to 8 p.m. Monday through Friday.

Anyone can telephone TEL-MED. He or she can request playback of a tape-recorded "health message" on any of about 150 subjects ranging from anemia and alcoholism to leg cramps and pregnancy. Also, TEL-MED has about 130 subjects in Spanish. Each message is three to seven minutes long.

TEL-MED is designed by the Chicago Medical Society to furnish free, reliable health information to anyone who can make a telephone call. The program permits persons to call from the privacy of their homes to obtain authoritative health information on topics they might hesitate to ask about publicly. It serves also as a resource to school children, or older people seeking more information about a specific disease or health condition.

TEL-MED messages are in easy-to-understand language.

Brochures are being distributed widely that give TEL-MED subjects and the tape number for each. Persons desiring a copy of the TEL-MED brochure may send a stamped, self-addressed envelope to the Chicago Medical Society, 319 South Michigan Avenue, Chicago, Illinois 60604. Indicate if you want English or Spanish.

Also, TEL-MED operators will be glad to suggest a message you may want to hear if you call 663-5600 and tell the operator the subject you are interested in.

Internal Revenue Service News

CHICAGO — Many special opportunities are available for older Americans to save money, even when it comes to paying taxes. The following questions and answers highlight a few of the special tax provisions that may benefit older taxpayers.

Q. I am 68 years old, and I understand that because I am over 65 I quality for a special income tax exemption. Is that correct?

A. Yes. All taxpayers who are 65 or older can claim a $750 exemption for age, in addition to their personal exemption of $750.

Q. I am a 70-year-old blind taxpayer — can I claim a $750 exemption for blindness, in addition to a $750 exemption for age, and the standard personal exemption of $750?

A. Yes. Regardless of age, taxpayers can claim a $750 exemption for blindness. The declaration of this exemption does not disqualify the taxpayer from claiming other legitimate exemptions — in this case, the taxpayer has total tax exemptions of $2,250.

Q. I have a friend who claims a $750 exemption because she's 65 years old. Does she also get an extra Personal Exemption Tax Credit on her 1975 tax return?

A. The Personal Exemption Tax credit is allower for each exemption to which a taxpayer is entitled, except for age and blindness. For example, a husband and wife who are both 65, and are filing a joint return, will only be able to claim a $60 credit ($30 × 2).

Q. I am a 67-year-old taxpayer and I plan to sell my home this fall. Is there any special tax benefit I can take advantage of when I sell the house?

A. Yes. Taxpayers who sell or exchange their home are permitted to exclude their gross income part or all of the profit on the transaction if they meet three conditions: they must be at least 65 years old before the date of the sale or exchange; they must have owned or used the property as their principal residence for at least five years within an eight-year period ending on the date of sale or exchange; and they must never have used the exclusion before (taxpayers may use the exclusion only once in their lifetime). Those who qualify can exclude all of their profit if the adjusted sales price of their residence is $20,000 or less. When the adjusted sales price is more than $20,000, only part of the profit may be excluded from income. For additional information, taxpayers can order IRS Publication 523, "Tax Information on Selling Your Home," by filling out the convenient order blank in their tax packages.

Rev. Msgr. Albert J. Prokes to Celebrate Golden Jubilee

On Sunday, March 21, Rev. Msgr. Albert J. Prokes will observe his Golden Jubilee of Priesthood at St. John Nepomuk Church, St. Louis, Mo., his one and only appointment since his ordination, June 6, 1926, by Archbishop John Glennon, later cardinal.

The son of Albert and Agnes (Baumruk) Prokes was born May 25, 1902, and baptized at St. John Nepomuk Church on Corpus Christi Sunday, June 1. His grandparents, Jacob and Catherine (Oswald) Prokes, came from Bohemia via New Orleans and up the Mississippi to St. Louis in 1854. His father, Albert, was born here in April, 1863; at age of 35 he married Agnes Baumruk and they had five children. The family was tried with much illness and on doctor's advice the family moved to St. Wenceslaus church in the city. Here young Albert went to school, finishing in 1915 and enrolling in St. Louis Preparatory Seminary. At the end of his fourth year, his saintly mother died July 16, 1919. Year later Albert enrolled in Kenrick Seminary. It was planned by Father John Nekula that Albert should take his Theology at Nepomucenum College, Rome, however Father Nekula died June, 1922, and Albert returned to Kenrick to complete his studies for priesthood and was ordained June 6, 1926, and sang his first Solemn Mass in the just newly erected St. Wenceslaus Church June 13, 1926.

On May 8, 1926, Father Václav Linek was appointed pastor after the death of Father Charles Bleha, he had been pastor of Holy Trinity Slovak parish since his ordination. Father Albert Prokes was immediately appointed after ordination as assistant to St. John Nep. in June of the same year.

In preparation for the Diamond Jubilee of St. John Nep. in 1929, both priests worked strenuously for this occasion, improvements on all buildings were made, with imported windows for the church, ranked with the most beautiful in St. Louis, interior and exterior renovations of buildings, both schools, convent, hall and rectory at a cost of $80,000 was done, plus erection of a Lourdes Grotto on the grounds. The Slovaks, Croatians and Ukrainians, who were mothered by St. John Nep. in their early attempt of establishing themselves, joined. Archbishop John Glennon said on this Jubilee: "Today's grand celebration in this beautiful church, so impressively renovated and decorated . . . during the past 75 years you have received many graces from God . . . you must never forget him, to whom after God you owe the preservation of your faith, departed Msgr. Joseph Hessoun, whom I had the honor to know."

It was forunate that all these improvements were made before the terrible depression struck in the '30s and then followed by World War II, when 202 young men answered the call, 21 from Hessoun Orphanage and 5 lost their lives.

Father Linck, stricken with incurable arthritis, was incapacitated and Father Albert Prokes was appointed administrator of St. John Nep. May 16, 1942, bearing the burden until 1975, when the administratorship was passed on to Father James Pavlik, his assistant.

In the last decade before the Centenary celebration in 1954, Father Prokes witnessed the gradual erosion of once the oldest and largest Cezch parish in the United States, counting over 1,000 families, having two schools with 800 children, a complete complex of well preserved buildings, that numbered 13,317 baptisms, in vocations 15 priests, 53 religious sisters and 2 brothers.

In 1944 renovation of school and central heating plant cost $9,000. Assessments for High Schools in the archdiocese $5,000 in 1944 and $4 000 in 1945, both assessments were paid and the parish had $24,000 on hand. In 1946 the organ in the church was extended and remodelled, one of the finest in St. Louis, at a cost of $3,300. In 1947 extensive repairs were made in the church and improvements totalling $34,500 and the parish still had $36,000 on hand. In 1948 the insulation of the church, renewing the sanctuary with new altars and painting cost $28,200. The tremendous improvement came to an end in 1949 with the new altar at $5,500 and tuckpointing of building for $3,000.

Archdiocesan assessments for "Expansion Fund" was $4,000, this for the fifth time since 1948 when the parish had 510 families, but in 1953 it numbered 285.

Archbishop Ritter assigned $25,000 on St. John Nep. in 1950 for Cardinal Glennon Memorial Hospital for Children, but with the depletion of families the parish could only pay $12,800 by 1953.

Detrimental Projects of City

The cyclone that struck St. John Nep. May 27, 1896, destroyed the church, did serious damages to both schools, hall, convent and parsonage, these daunted parishioners, so that school was resumed in fall of 1896 and the church was relatter were rebuilt by the unbuilt, costing $35,000, and dedicated Nov. 7, 1897.

Msgr. Vojtěch Prokeš

The super-highway through the heart of St. John Nep. parish and housing project forced over 250 families from the vicinity, depleted the school to about a hundred children. All of this was unforseen in the late '40s, when great improvements were made.

On Jan. 4, 1948, the golden jubilee of the installation of the Statue of the Infant of Prague was solemnly observed with a gorgeous solid gold crown and precious jewels, donated from gold jewelry of parishioners. On Feb. 11, 1951, the beautiful statue of Our Lady of Fatima was adorned with a gold bejewelled crown on its pilgrimage through the parish.

The Centenary

Centenary celebration was observed May 16-23, 1954, the main celebrant was Archbishop Joseph E. Ritter, clergy and laity from Holy Trinity (Slovak), St. Joseph (Croatian), St. Joseph (Lithuanian), and St Mary's (Ukrainian), daughter churches, attending. Sermon was preached by Very Rev. Paul C. Reinert, S.J. Priests, sons of the parish, partook in functions of the altar. Visiting clergy from Chicago, Cleveland and States attended.

Father Václav Linck lived to witnes it, he died Nov. 16, 1954. This was the climax celebration for St. John Nepomuk and Msgr. Albert Prokes. Mnogaja ljita!

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233

MSGR. MARTIN KRIZKA DIES

Msgr. Martin Krizka, pastor emeritus of Bl. Agnes church, Chicago, died at Fairfax Nursing Home, Berwyn, Ill., Thursday, March 11. He had been ill from Christmas at Oak Park Hospital previously. He was chaplain of the National Alliance of Czech Catholics over two decades.

Msgr. Krizka was born in Milotice, Moravia, Oct. 21, 1895, after grade school he attended gymnasium at Kyjov, county seat. When Msgr. Francis Bobal, pastor of St. Ludmila parish, was visiting in Moravia, at the suggestion of Archbishop Quigley to seek some Czech students for Chicago, Martin Krizka returned with him in 1913. He entered St. Francis Seminary, Milwaukee, for philosophy and theology, was ordained by Archbishop Mundelein Sept. 21, 1918. His first Mass was at St. Ludmila church. In succeeding years he was assistant at Sts. Cyril & Methodius, Holy Mount, Cicero, and Bl. Agnes, was pastor of Our Lady of Good Counsel and administrator of Bl. Agnes after Msgr. I. Kestl retired and on his death in 1951 became pastor. Honor of Domestic Prelate was conferded on him in 1953.

During his pastorship he doubled the size of the school, built a large community hall and parish house.

On his behest, as chaplain of the National Alliance of Czech Catholics, two giant windows of Czech Saints and Our Lady of Hostyn of Moravia were placed overlooking the sanctuary at the National Shrine of the Immaculate Conception, Washington, D.C.

Concelebrated Mass of the Resurrection was at Bl. Agnes church, by Msgr. V. Stanek and 16 priests, sermon was pronounced by Father Charles Kouba and absolution was given by John Cardinal Cody. Remains were interred in St. Adalbert's cemetery. R.I.P.

A Documentary About Czech Inquisition and Its Beginnings

(Continued from page 13)

tence against Richardin of Pavia.

Before the year 1315 there was only one heresy and provisory inquisition in Bohemia, namely in 1257 when on a petition of King Otakar II the Minorites Bartholemeus and Lambert were appointed by Pope Alexander IV as inquisitors. Furthermore, it should be noted that Bishop Bruno of Olomouc, in his report to the Second Council of Lyons in 1273, denied the existence of any heretics in Bohemia to the Pope, Gregory X. Thus a subsequent introduction of Inquisition was a novelty, against which there was great opposition in several cities.

The question of the first heretics in Bohemia seems to be still inconclusive. Many historians, mainly under the influence of Francis Palacký, insist that the Waldenses were first, while professor Holinka favors the Cathars. It is rather known that legislation against beggars and beguines was published under Charles IV, which would support the theory that these were probably the first target. The first use of the name of Waldenses appears in 1381 by the archbishop of Prague, John of Jenstein.

Persecution of these heretics necessitated a provisory establishment of inquisition, which was named by the bishop of Prague. Later in 1318 after the suspension of the bishop of Prague, John of Dražice, a permanent institution of inquisition was introduced, due to a celebrated case of Italian physician and philosopher Richardin of Pavia, and lasted till the middle of the 14th century without interruption. This late appearance of the inquisition as an institution would suggest that there was a difficulty to overcome a strong opposition to the inquisition, which was thought of as being foreign to Czech legal life and was felt as a nuisance because of its potential of being a danger to the established legal security.

From all accessible sources it is apparent that a concept of a heretic was framed into a narrow meaning, which included Waldenses and Beggars and Beguines as well. It must be stressed, however, that the question of the pluralistic sectarian belonging of Czech heretics complicated the problem of heresy in Bohemia because of their numbers. If one looks for the rationale by which Czechs so rapidly embraced the Hussite revolution, it would appear that it was perhaps a popular reaction against the inquisition as a legal institution and its claim to insure the general legal security. They felt uncomfortable in having to defend themselves against the Court of Faith and be always on guard.

The second part of the book (pp. 95-231) includes a critical text of the manuscript, equipped with a rich documentation and abundantly offering 149 various formulae, used by the inquisitors against heretics. In fact, the material is exhaustive enough to represent a casuistry handbook in a clear reflection of their inquisitory judgments.

Inclusion of the tabula concerning material content, detailed abbreviations, index of names and materials and vocabulary to help understand the text, makes this work more attractive for judgment of a scholarly and general reader, and to both it is warmly recommended.

BOWLING

BLESSED AGNES PARISH HOLY NAME SOCIETY MEN'S BOWLING LEAGUE
Town Hall Lanes, Cicero, Ill.

Standings of March 16, 1976

Team	Points
Lawn Fence	33
Capitol Fed. Savings	30
Stepina Step Inn	28½
Lawndale Meat Products	28
Midwest Press	27½
Second Fed. Savings	27
Noworul Mem. Chapels	26
Nemecek Tailors	24¼
Lanwdale Standard Serv.	23½
Crawford Savings	12